

DEVRİMCİ DURUMU DEVİRİME ÇEVİRMEK

Türkiye ve Kürdistan yıllardır, bir devrim toprağı haline gelmiştir. Devrimin bu denli canlı olduğu, devrim dinamiklerinin sürekli büyüdüğü, yani devrimci durum şartlarında, burjuvazi ne egemendir, ne de yönetebiliyor. Bu şartlar, burjuvazinin devrileceği bir durumun doğması demektir. İşçi sınıfının önündeki yakın hedef, burjuvaziyi devirmek üzere, doğmuş olan şartlardan sonuna kadar yararlanmak olmalıdır.

Devrimci durum burjuvazinin toplum üstündeki konumunu zayıflatan bir durumdur. Sistemden kaynaklanan ancak sınıfların iradesinden bağımsız olarak ortaya çıkan devrimci durum, egemen sınıfı derinden sarsar. Ciddi bir ekonomik ve politik kriz vardır. Devrimci durum da kısacası, ekonomik ve politik kriz demektir. Kurulu düzen ciddi, sarsıcı bir kriz içinde. Tüm bu krizler, eski toplumun artık daha fazla yürümeyeceğini, yerini daha ileri bir topluma terketmesi gerektiğini anlatan güçlü işaretlerdir. Yeni bir topluma geçiş zorunluluğu her defasında kendini çok daha yıkıcı krizlerle dayatıyor. Burjuva toplumun tüm bu krampları, çatışmaları ve krizleri, kapitalist ekonomiyi ve kapitalist toplumun tarihin son ürünü olarak gören burjuva ideologlara sert bir darbe indiriyor. Kapitalizm, tarihin sadece bir dönemine aittir. Şimdi yakın geleceğinde, bu toplum olmayacaktır. Eski toplumun göçüp gitmesi başlayan ve genişleyerek süren bir süreçtir.

Burjuvazi politik olarak da zayıf düşmüştür. Sınıflar savaşımının şiddetlenmesiyle, burjuvazi toplum üstündeki politik etkisini yitirmeye başlar. Sürekli ekonomik kriz yaşayan bir ekonomik sisteme dayanan burjuva güçler, bu şartlarda emekçi halk üzerinde etkin olamazlar. Çünkü ekonomik kriz emekçi sınıfı vurur. Bu durum karşısında, tüm burjuva politik güçler ve burjuva kurumlar bir bir yıpranır ve gözden düşer. Ve burjuvazi bu şartlarda yönetebilmek için devamlı yeni yöntemlere geçmek zorunda kalır. Ama devrimci durum ve iç savaş, her burjuva yöntemi kısa sürede etkisizleştirecek denli ileri bir düzeye varmıştır. Burjuvazi, bugün her zamankinden daha zayıf düşmüştür.

Burjuvazi ideolojik olarak da halk kitleleri üstündeki etkisini yitirdi. Kapitalist ekonomi, üretim ilişkileri ve burjuva yaşam biçimi üzerine ileri sürülen burjuva savlar, uzlaşmaz krizlerin yıkıcı sürekliliği karşısında bir bir çöktü. Emekçilerin kapitalizmde sürekli karşı karşıya olduğu, sefalet, açlık, hastalık ve ölümlerden sonra, burjuvazi bu insanlar üzerinde nasıl bir ideolojik etki sürdürebilir ki. Burjuva ideolojileri tüm parlaklığını yitirmişti. Devrimci durum ve kitlelerin başkaldırısı, sistemin kendisine ve ona dayanan her şeye de bir başkaldırıdır. Kapitalist sistem her bakımdan güçsüz bir durumdadır. Tarihin son ürünü değil sonu gelen bir dönemin ürünüdür. Burjuva ideologlarının hiçbir demogojisi ve propagandası bu gerçeği değiştirmez.

Tüm bu olgular, Türkiye ve Kürdistan'da yaşanıyor. Sürekli oluşan emek-sermaye çelişkisi ve karşıtlığı, bu temeldeki olayları ve devrimi daima besliyor ve bir zorunluluk olarak ön plana çıkarıyor. Uzlaşmaz çelişkiler temelinde yükselen sınıf savaşımı bu toprakları devrim toprağı haline getirmiştir. Devrim, her an mücadeleye hazır bir devrime militan gücü hazır buluyor. Devrimci komü-

nizm, bu topraklarda hiç devrimci militan eksikliği yaşamadı. Neredeyse kırk yıldır son derece sert geçen iç savaş olarak gelişen devrimci mücadeleyi yürütecek denli son derece özverili ve yığıtçe mücadele veren bir devrimci kuşağı yetiştirmiştir. Şimdi devrimci durumun yaşanmakta olan bu olgun safhasında devrimci neferlerin sayısı çok ileri boyutlara vardı. Ve devrim, bu topraklarda, hergün, yeni yeni devrimci militan bölüklerini mücadeleye çekiyor. Devrim yeni katılımlarla daimi olarak büyüyor.

Devrimci mücadelenin kuşaklar boyu sürmesinin çok önemli bir sonucu, milyonlarca insanın devrimin etkisine girmesidir. Bu insanlar şu ya da bu biçimde devrimci mücadeleye katıldılar. Küçük bir kısmı devrim saflarını terk etse de büyük çoğunluğu devrimin destekleyicisidir, devrimin bir gücüdür. Bizdeki gibi devrimci potansiyel, aktif devrimci bir güç çok az ülkede vardır. Yalnızca Kürdistan'daki devrimci mücadele, ezilen halkın milyonlarını yıllarca ayağa kaldırdı. Halktan bir ordu oluştu. Devrim, birleşik devrim olarak büyük bir etki gücü yaratmış, en kenarda kalan insanlar dahi bu gücün etkisine girmiştir. Bugün çok sayıda fabrika, kırsal bölge, semt, kent devrimin bir gücü haline gelmiştir. Devrim büyük bir güçtür.

Devrimci durumun olgun olduğu, hergün yeni yeni insanların mücadeleye atıldığı, burjuvazinin ideolojik ve politik olarak çok zayıf olduğu böylesine uygun koşullarda eğer devrimci marksist parti, süreci belirleyen bir güç durumuna gelmezse, varolan uygun koşullardan yararlanıp büyük bir başarı kazanmazsa, tüm ilişkilerde çürüme başlar. Emekçi kitleleri bugünkü durumda, yani bıçak sırtında uzun süre kalamaz. Ya iktidar için sınıf savaşımı başarıya ulaşır, ya da herşey çok daha geriye gider. Proletarya açısından iktidarın ele geçirilmesi bir varlık-yokluk sorunu olmuştur. Proletarya iktidarı almak için devrim mücadelesini yükseltirse, çok geniş bir halk kitlelerini yanında bulacaktır. Devrim mücadelesinden geri durması halinde, varolan kitle gücünün bir kısmını kaybeder. Halk kitlelerini etkileyen, onları ileri iten, cesaretlendiren devrimci mücadeledir, yalnızca devrimci mücadele.

Devrimin uzun süren varlığına rağmen, reformist-oportünist hareketlerin varlığı ve çabaları, devrimin başarısını önleyen bir etkidir. Eğer bu türden karşı etkenler olmasaydı, işçi ya zafere ulaşmıştı, ya da zaferin kapısına çoktan dayanmıştı. Bu güçler kapitalistlerin en kritik anlarında, onlara yardım etmişlerdir. Bu hareketler, belli bir kitleyi yanlarına çekebilmiş ve onları etkisizleştirmişlerdir. İşçi sınıfı ve bir bütün olarak da halk kitleleri, bu uzlaşmacı sınıf işbirlikçisi hareketleri aşamazsa, devrim için son derece uygun olan koşulları devrime çeviremez. 1 Mayıs Taksim eylemi göstermiştir ki, ve daha sayısız devrimci kitle eylemi göstermiştir ki, kitleler devrimcidir. Kitleler karardır. Uzlaşmacı hareketler aşılabılırlerse, bir çok alanda 1 Mayıs Taksim gibi yeni eylem harikaları yaratabilirler.

Nesnel temellerde gündeme gelen devrim, bu nedenle bir zorunluluktur. Proletaryanın sınıf savaşımı ve genel olarak da emekçi halkın devrimci mücadelesi, devrimi büyütüyor, onu hedefine yaklaşıyor. Devrimin koşullarını, devrimci durumu devrime çevirmek komünist devrimci önderliğin görevidir. Devrimci önderlik kitleleri devrim yolunda alıp götürmezse, iktidarı almak için harekete geçmezse, en uygun, evet en uygun devrim koşulları bile kendiliğinden sonuç getirmez. Proletaryanın devrimci sınıf partisinden başka hiçbir güç de, devrimi başaracak ideolojik, politik ve pratik yeteneğe sahip değildir. Her Leninist, propaganda ve ajitasyonda, kitle ilişkilerinde ve eylemlerde bu bilinçle hareket eder.

BİR MORAL DÜZELTME OPERASYONU

kurbağanın hikayesini pek erken yazmışsın...

İkiyüzlü Barzani

Tekelci sermayenin böyle bir moral düzeltmeye ihtiyacı vardı, hem de acil olarak... Gecenin karanlığında bomba yüklü uçakların havalanışı, kızılötesi kameralarla havadan görüntülenen bir hedef ve korkunç yok edici güçle patlayan bombanın kara dumanı dağıldıktan sonra hedeflenen binanın yerinde açılan kocaman bir çukur...

Her gece yatağına, yarını kaybetme korkusuyla giren bir sınıf rahat uyusun diye, G. Kürdistan'ın yoksul köyleri sabaha kadar jet motorlarının ve füzelerinin çaldığı ölüm şarkısını dinlediler.

Türk tekelci sermayesi, ABD'nin Bağdat ve Belgrad'da gerçekleştirdiği gece yarısı hava bombardımanlarının uyu görüntülerini, nasıl da kaniçici bir iştahla, yutkunarak, ağız sulanarak işlemişti. Şimdi bu katliamcı rüyasını, Noel babanın hediyesi gibi, yılbaşı çamının altında buluvermişti. Hediye paketinin içindeki "He-man" kostümü giyip, onun gibi bağırarak zamanı gelmişti. Tıpkı, Recep Tayyip Erdoğan'ın hemen operasyon sonrasındaki sözleri gibi; "Türkiye dikkate alınmadan, sadece bölgesinde değil, dünyada hesap yapılamaz." Hey gidi koca Ezop, asıl şimdi dile gel...

Bir Güç Ya da Bir Hiç Olmak

Gerçi, hem emperyalist ülkeler, hem de irili-ufaklı komşular, Türkiye'yi fazla dikkate almadan hesap yapmaya alışmıştı.

ABD, Ortadoğu'ya yeni biçimler vermeye çabalarırken, Türkiye'nin davet edilmediği konferanslar toplamakta bir sakınca görmüyordu. Rusya, milyonlarca dolarlık boru hattı projelerini boşa çıkararak enerji anlaşmalarında Orta-Asya ülkelerini kendisine bağlarken de, Türkiye'yi hesaba kattığı pek iddia edilemezdi.

AB ise, en son imzalanan anlaşma metninde, Türkiye'nin adına ve adaylığına bile yer vermiyor, tersine adaylık yolunu kapatacak ifadeleri güçlendiriyordu. İran, Türkiye'nin nasırına diken gibi batan G. Kürdistan devletini resmen tanıyor, Erbil'e konsolosluk açıyordu. Küçük bir ülke olan Güney Kıbrıs bile, adanın geleceği için belirleyici adımları, Türkiye'nin tehditlerine rağmen atmaktan çekinmiyordu.

Bütün bu manzara, ancak "bölgesel bir güç" olabilirse, devrim belasından kurtulabileceğini düşünen tekelci sermaye için, pek de iyi referanslar sayılmazdı. Komşularının ve müttefiklerinin, adeta 'kapının mandalı' muamelesi yaptıkları bir ülkenin, bölgesel güç gibi ortaklıklarda dolaşması, trajedi ve komedinin yeni sentezlerini sunuyordu. Ah Ezop, yanlış çağda dünyaya gelmişsin.

Oyundan atılmış çocuk gibi bir köşeye büzülüp kalan müttefiklerin imdadına, bir kez daha ABD yetiştirdi.

Askeri Teknik Şişirmeler

Askeri-teknik açıdan bu operasyonun bir "Made-In USA" damgası taşıdığına kimsenin şüphesi yoktur. TSK uçaklarında kullanılan, gece uçuşuyla belirlenen hedeflere sorti yapma ve bombalama imkanı sunan Küresel Yerbelirleme Sistemi (GPS), ABD'nin tekelindedir. Bu bize, bir kaç yıl önce NATO bünyesinde yaşanan bir tartışmayı hatırlattı.

AB emperyalizmi, NATO'dan ayrı olarak kurmak istediği Avrupa Ordusu hazırlıklarında, ABD'nin askeri-teknik engelleriyle karşılaşmıştı. Avrupa'nın gelişmiş sanayi ülkelerinin elinde, ileri radar sistemiyle donanmış AVACS cinsi uçaklardan tek bir tane bile yoktu ve bu uçaklar olmadan Avrupa ordusu, kör bir silahşöre benziyordu. ABD, bu projenin ölü doğması için, tekeline aldığı GPS'yi, Avrupa ülkelerine açmayı reddetti.

Ancak, yapılan resmi açıklamalara bakılırsa, AB emperyalizminin bile elinde olmayan bu sistem, bütün başarısı Stinger füzelerinin atıldığı dörtlü boru üretmek olan ASELSAN'ın elindeymiş? Fındık da cilde iyi gelir, tabi yerseniz?! Ah Ezop, şişerek boğa olduğunu sanan

daha iyi görünüyor, ortaya uluslararası bir ittifak çıkıyor. ABD, operasyon için Ankara'da 25 askeri personel görevlendirmişti. İsrail insansız uçak desteği vermişti, ve bu ittifakla Barzani'ye düşen görev, hedefteki yerlerin sivil nüfusunu boşaltmaktır.

Bombalama sonrası Barzani'nin öfkeli çıkışlar yapması, ikiyüzlükten başka bir şey değil. O, UKH'nin ve birleşik devrimin ezilmesine destek karşılığında, federasyon biçimli devlet otoritesinin kabul göreceği garantisini almıştır. Buna rağmen Barzani öfkeli çıkışlar yapıyorsa, ABD'nin askeri-teknik desteğiyle iyice kabaran Türkiye tekelci sermayesinin işgal iştahını frenlemek içindir.

Sarsılan İmajlara Makyaj

Bu operasyon için, birbiriyle bağlantılı üç amaç taşıdığı söylenebilir.

Birincisi: dünya aleme, ABD'nin Ortadoğu'daki en ileri askeri müttefikinin, İsrail'le birlikte Türkiye olduğu ilan edilmiştir. İsrail, Lübnan sınırında yediği büyük darbeden sonra, eski korkutucu gücünde oldukça uzak görünmeye başlamıştı. Bu durum, İran'ın bölgeye yayılma iştahını, ve Arap ulusçuluğunun yükselişini desteliyordu. Şimdi Türkiye, bu boşluğu doldurmaya aday olduğunu, 3. Dünya savaşının yeni cephelelerinde ABD'nin belirlediği hedefler vuracak uçaklara, donanımına ve personele sahip olduğunu ispat etmiştir.

İkincisi: bu bir, "imaj düzeltme" operasyonudur. Geçen ayların şiddetli çatışmalarında önemli kayıplar veren TSK, giderek MHP'nin bile eleştirileri oklarına hedef olmaya başlamıştı. Tam da bu durum, karşı-devrim cephesindeki çatlağın hangi ölçülerde olduğuna dair çarpıcı bir işaret. Silahlı kuvvetleri yıpratın, devrimdir. Bölgede bir hayalet dolaşiyor, yüzbinlerce ordu gücü bu hayaleti her yerde arıyor ama bir türlü bulamıyor. Oysa hayalet istediği zaman istediği yerde ortaya çıkıp zaiyat verip yine kayıplara karışıyor. Böylesi görünmez, ele geçirilmez bir düşmana karşı, düzenli orduların savaşı her zaman moral çöküşü getirir.* Bu operasyonla görünmez hayalet, Kandil simgesinde görünür kılmış, kritik bir anda karşı-devrime moral kazandırma amacı güdülmüştür.

Üçüncüsü: artık iyice aşikâr olan "silah bıraktırma" planı, ancak askeri bir imha tehdidi altında işleyebilir. Böylesi bir tehdit, ne kadar geniş kapsamlı tutulursa tutulsun, bir kara harekatıyla sağlanamazdı, aksi-ne, "stratejik yenilgi" faturasına mal olabilirdi. İmha tehdidi, havadan yağdırıldı. Gerisi, tekelci faşist basına düştü. Bu oldukça sınırlı hareketin ne derece güçlü ve bezdirici olduğuna dair en fantezi dolu senaryoları basın yazdı.

Sonuç olarak, Türkiye bir süredir ABD tarafından kendisine dikte edilen, Ortadoğu'da operasyonel bir karşı devrim üssü haline gelme misyonu için, ilk önemli adımlarını atmış bulunuyor. Mücadele Birliği, Ağustos 2006'da bu planı duyurmuş, Kürt halkının tarihi bir dönemeçte olduğunu dile getirmişti.

Silahsızlandırma planı, birleşik devrime yönelen ciddi bir tehdittir. Buna rağmen bir çok sol çevre, tehlikenin ciddiyetini kavramamış görünüyor. Yoksa bu projeye "onurlu barış" yaftasıyla soldan destek sunmazlardı. Ama zaten onlar, devrimi de hiç ciddiye almadılar.

* Murat Yetkin'le yaptığı bir röportajda S. Demirel, 98 yılında yüzbinlerce askerin katıldığı büyük Murat operasyonunun sonucu ortaya çıkan moral çöküntüyü anlatıyordu. O dönem cumhurbaşkanı olan Demirel'e askerler, bölgeyi tamamen terketmek ve geride silahlı sivillerden oluşan birlikler bırakmak teklifi getirmişlerdi. Böylesi bir moral çöküntü döneminde, Demirel, Öcalan'ın yakalanmasının kritik önemi anlatıyor ve "böyle bir morale ihtiyacımız vardı" diyordu.□

AÇLIKLA TERBİYE POLİTİKASI

Hükümetin başı, bizzat yaptı bu açıklamayı:

“8 Milyon aileye kömür yardımı yaptık” Ne diyelim yaşanan sefalet dair değerli bir itiraf. Eskiler buna “şecaat arzederken, sirkatin söylemek” derlerdi. Yani, kendini överken, günahlarını saymak gibi...

Toplam nüfusun 17 milyon aileden oluştuğu düşünülürse, başbakanın ağzından, toplumun yarısının, 1 evine kömür alamayacak kadar yoksul olduğu ortaya çıkıyor.

Gerçekte, bu insanlar, bu on milyonlar için, yoksulluk hafif kalan bir tabir. Kışlık kömürünü alamayanların, sofradan yarı aç kalktıklarını düşünmek bir abartı olmaz. Bunun adı, hiç bitmeyen bir açlık sınırında gezinen sefalettir.

İsyana Sebep Bir Manzara

Bu topraklarda emekçiler, her zaman yoksuldu. Bazen açlık da çekildi, Birinci ve İkinci Dünya Savaşları sırasında olduğu gibi. Ama yoksulluk, hiçbir zaman, bu denli kitlesel ve hiç bitmeyen bir açlığın bir ifadesi olmamıştı.

O sefalet ki, pençesinde tuttuğu milyonları açlıktan öldürmez, ama süründürür, ertesi gün yiyecek birşeyler bulamama korkusuyla geceleri uykusuz bırakır; yeterli gıdanın girmediği bedenler, hiç bitmeyen hastalıklardan bitap düşer.

Bütün o şatafatlı eğlencelerin, parlılarıyla geceleri aydınlatan gökdelenlerin, muktadirlerin her sözünü avuçları patlarcasına alkışlayan soytarılar topluluğunun, servetin mabetlerinin önünde “vatani” beklercesine çakı gibi duran karagözlüklü irikıym korumaların gölgesinde, veba hastalığı kadar bulaşıcı bir açlık, milyonlarca emekçiyi pençesine aldı, onları güçten düşürdü, dilsiz bıraktı.

Bu manzara, bir sistemin çöküşünü resmediyor; toplumsal çelişkilerin bir devrim için ne denli olgunlaştığına işaret ediyor. Bu manzara, milyonlarca dolarlık akıl almaz servetlerini koruyabilmek için bir avuç sömürücü egemen teknelci sermayenin, çıplak politik baskıdan daha güçlü ve çok daha acımasız bir politikayı, elinde kanlı bir kırbaç gibi salladığını gösteriyor. Bu politika açlıkla terbiyedir.

Ortaçağ Politikası

Açlıkla terbiye. Ortaçağ kale savaşlarının vazgeçilmez taktiği idi. O zamanlar, düşmanın kalelerini kuşatma altına alan ordular, kaleyi zorla fethedemeyeceklerini anladıklarında, içeride yaşayanların su ve yiyeceklerinin tamamen tükenmesini beklerdi.

Kale içindekiler açlıktan güçsüz düştükçe, kuşatma ordusu yiyecek ve içkinin su gibi aktığı büyük şölen ateşlerinde, her geçen gün daha şatafatlı eğlenceler düzenlerdi. Kuşatma ordusunun komutanı, bazen, mancınıkla kale içeni yiyecek atılmasına emrederdi. Acıma duygusundan mı? Kesinlikle hayır. Kalenin içinde açlıktan delirecek noktaya gelmiş olanlara, “İhtiyacın olan her şey bende, ama ben izin vermeden tek gram ekme yiyeceksin” mesajını vermek için, sadece kalenin duvarlarını değil, içerideki ruhları da tamamen teslim almak için.

Ortaçağ feodallerinin zulümde sınır tanımayan politikalarını devralan sermaye de aynı taktiği hayata geçiriyor. Açlık ve sefalet yarıldıkça, daha büyük şölen ateşleri yakılıyor. Servetin şatafatı, büyük alışveriş merkezlerinin sıcak ve ışıltılı dünyasında, yarı aç midelere sergileniyor. Servet sahiplerinin her düğünü daha patırlı, eğlencele-

ri daha sınırsız hale geliyor.

Tıpkı ortaçağ kuşatma orduları gibi, sefaletin kulaklarına haykırıyorlar: “Servet bende, ekme bende, kömür de bende...” Ve o ekmeğe giden yol, artık yalnızca teslim almak şartıyla açılıyor. Teslim edilecek olansa, yoksul emekçi sınıfların ruhudur: devrimdir.

Vahim Bir Hata

Ne var ki teknelci sermaye, fena halde yanılıyor. Ve bu yanılırsı onun hayatına malolacak. Onlar halen daha, günümüz dünyanın modern proletaryasını, ortaçağ kalelerine hapsedilmiş ve kırbaçlanmayı kader sayan köylüler sanıyorlar.

Son seçimlerde alınan %47 oy, açlıkla terbiyenin her zaman işe yarayacağına dair o zavallı fikri güçlendirmiş olacak ki, Recep Tayyip Erdoğan bir toplantıda, sadece kendi partisine ait belediyeleri değil, devletin tüm bürokratik birimlerini de kömür dağıtımını örgütlemeye davet ediyordu.

Lenin’in dediği gibi, “İyi örgütlenmiş bir açlık düzeni” oluşturabilmek için, düzenin bütün aygıtları işe koşuluyor. Anlaşılan o ki, belediyeler artık yetmiyor, bugüne dek dağıtıldığı iddia edilen 10 milyon ton kömür de yetmiyor, ruhları teslim alabilmek için.

Yetmez ve asla yetmeyecek. Günümüz yoksul emekçi sınıfları ve onların tam ortasında yer alan modern proletarya, kuşatma ordusunun mancınıkla içeri fırlattığı yiyecekleri kapmak için birbirini çiğneyen kale sakinlerine benzemezler. O kalenin içindekiler, teslim olduklarında, kendilerini bekleyen topraklarını yeniden ekip biçeceklerini biliyorlardı. Oysa bugün, 8 milyon ailenin, böyle bir geçim aracı yok.

Çok değil, bir kaç kuşak öncesine kadar, bu ailelerin toprakları vardı, babaları ya çiftçiydi, ya terzi ya da bakırcı ustası...

Önce topraklarını kaybettiler, ellerinden tezgahları alınırverdi. Ve sabahın kör karanlığında fabrika düdüğüyle sıraya girmek için kentlere doluştular. Derken, o fabrikalar da kapandı...

İşte bu yüzden kaleyi teslim etmek, bu sınıflar için, ekmeğe ve toprağa kavuşmak anlamına gelmiyor; zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyleri yok onların.

Birkaç kuşak boyunca topraksız ve tezgahsız kalmak, onlara başka bir bilinç verdi. Pek azı dışında kalan çoğunluğu bunu henüz politikanın dilinden konuşarak açığa vuramıyor olsa da, sefaletle darbelenen bedenlerinde, onları, kırbaç yemeyi kader olarak gören dedelerinden daha üstün kılan bir SINIF ve ONUR duygusu besliyor.

Onlar, şu yaşanan son 40 yıl boyunca, şimdi böylesine böbürlenilen sermaye sınıfının, devrim tarafından defalarca sarsıldığına şahit oldular. İşte bu yüzden, kuşatma ordusunun dağıttığı yiyecekleri kapışmak için birbirlerini ezmiyorlar, sakin, taşı çatlatan bir sabır ve onurla bekliyorlar; şatafatla yakılan şölen ateşlerine gıptaıyla değil, öfkeyle bakıyorlar.

Ya Devrime Ya Sınıfın Ölümüne

Hükümetin dağıttığı kömüre bile muhtaç en az 8 milyon aile, -son bir umutsuzluk çırpınışıyla belki- %47 oyla, kuşatma ordusuna el salladı, teşekkür etti. Ama minnet duygusu bu, gelip geçicidir. Hastalıktan kırılan bedenlerin mercimekle yarı doyan mideleri, yarın ne olacak korkusuyla uykusuz geceler geçirdikçe, her zaman gergin iplerine asılı öfke, yumuşak minnet duygusunu ezer geçer.

Böylesi bir ortamda, kuşatma ordusunu yok edecek bir hedef dışında, hangi umut, hangi direniş ve onur çağrısı etkili olabilir ki?!

Yıllar önce Leninistler, “Ya devrim ya ölüm” şiarı ile yola çıkmışlardı. Devrim zafere ulaşmadıkça, sefalet kılığındaki ölüm, kapıları çalmaya devam edecek. O şiarın günümüzdeki anlamı çok daha açık, anlaşılır ve onurlu proleter yüreklere hitap edicidir.□

SİLAH BİLİNÇ VE YÜREKLE

Savaş tüm hızı ve şiddeti ile sürüyor. Son çarpışma hızla yaklaşıyor. Tekelci kapitalizmin yaşadığı kriz, gün geçtikçe derinleşiyor, buna karşın devrimin yükselişi önlenemez bir şekilde sürüyor.

TC devleti, bu çöküşten kurtulamayacak. Kürt halkına karşı yaptığı saldırılar, onların acizliğinden ve çaresizliğinden başka bir şey değil. Tek çıkış yolu olarak gördüğü top ve mermi ile savaşmak bile ona yenilgiden başka bir şey tattırmayacak. Türkiye ve K. Kürdistan'da devrim iki halkın mücadele birliği ile zafere ulaşacak.

Leninistler, militan bir eylemle Kürt halkının her zaman yanında olduklarını ve Kürt halkına kalkan elleri kıracaklarını, Kürt halkına yapılan hiç bir saldırının karşılıksız kalmayacağını gösterdiler. Saat 18:30'da Gazi Eskikarakol Durağı'nda toplanarak, "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız / Leninistler" imzalı pankartı açarak meşalelerle yürümeye başlandı. "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları atılarak yürümeye devam edildi. Yürüyüş sürerken Gazi halkına ajitasyon konuşmaları yapıldı. "Bu eylem Kürt halkı içindir. TC devleti Kürt halkını yıllardır katlediyor. Düşmanımız ortaktır. Kürt halkının özgürlüğü bizim özgürlüğümüzdür" denildi. Yine Köşe Durağı'na gelindiğinde ise "Faşizm ancak zor yoluyla yenilir; silahlanalım, silahlanıp

Leninist Parti saflarında örgütlenip mücadele edelim" denildi.

Kitle Cemevi'ne doğru yaklaştığında ise polis akreplerle saldırıya geçti. Kitleye yaklaşan akreplere molotof atıldı. Sonrasında ise akreplerden ateş açarak inen polisler, ara sokağa çekilen kitlenin peşinden geldi. Ara sokaklarda da uzun süre kitleye ve havaya ateş açan polisler, burada da molotoflarla karşılandılar. Eylemciler ara sokaklarda sloganlarla eylemi bitirdi. Polis, sokakta gördüğü insanlar üzerinde kelimenin tam anlamıyla terör estirdi. Şahin ÖZÜN adlı bir Mücadele Birliği okurunun da aralarında bulunduğu 3 kişiyi gözaltına alan polis 2 kişiyi aynı gün bıraktı. Şahin ÖZÜN'ü Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülen polisler, 4 gün sonra ÖZÜN'ü savcılığa çıkardılar. "Terör örgütünün propagandasını yapmak" iddiasıyla suçlanan Şahin ÖZÜN, tutuklanarak Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'ne götürüldü.

Kürdistan halkına sıcak bir selam yollayan Leninistler Kürt halkının yalnız olmadığını gösterdi. Bu eylem Gazi halkı üzerinde olumlu bir etki bıraktı. Zafer; silah, yürek ve bilinçle savaşan Leninist Parti'nin ve emekçi halkların olacak.

**Faşizme Karşı Silah Başına!
Kürt Halkı Devrimle
Özgürleşecek!
İstanbul'dan Leninistler**

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan bu haberi, güncel öneminden dolayı yayımlıyoruz

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Son dönemde faşizmin Kürt halkına yönelik olarak yoğunlaştırdığı eylemler ve “sınır ötesi” operasyonlara karşı, Kürdistan ve Türkiye’nin bir çok bölgesinde çeşitli eylemler düzenleniyor. Kürt halkına yönelik imha saldırıları ve “sınır ötesi” operasyonlara karşı, İzmir’de içinde Mücadele Birliği Platformu’nun da bulunduğu çeşitli devrimci kurumlar, bir araya gelerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

5 Ocak 2008 tarihinde saat 12:00’de Kemeraltı girişinde bir araya gelen devrimci kurumlar, “Sınır Ötesi Operasyona, Kürt Halkının İnkâr Ve İmhasına Son Yaşasın

Halkların Kardeşliği Ve Birlikte Mücadelesi” pankartını açarak, alkışlarla basın açıklamasını başlattılar. Basın açıklaması, halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelenin yükseltilmesi çağrısıyla son buldu.

Kürdistan üzerinde yüzyıllara dayanan işgal ve imha saldırıları, egemenlere, bu halkın özgürlük mücadelesini engeleyemeyeceklerini defalarca kanıtladı. Bunun bilincinde olan tekellerci sermaye Kürt halkını e-linden geldiğince geri bir noktaya itmek istemektedir. Ne faşizm, ne de başka burjuva güçler, Kürt halkının özgürlük sorununu

çözebilir. Halklara özgürlük ve sosyalizmi getirecek olan, Kürdistan ve Türkiye proletaryalarının kendi komünist öncülüklerinde faşizmi zor yöntemleriyle dağıtıp, demokratik halk iktidarı kurmalarıdır. Hiçbir güç, Kürdistan ve Türkiye proletaryasının özgürlük ve sosyalizm yürüyüşünü engellemez.

**KÜRDİSTAN’DA TEK ÇÖZÜM
YA DEVRİM YA ÖLÜM!
BİJİ YEKİTİYA TEKÖŞİNA GELAN!**

İzmir Mücadele Birliği Platformu

“PROLETER HALKLARIN BİRLİĞİNDE TEK SAFTA BİRLEŞELİM!”

Tüm Y.E. Mücadele Birliği emekçilerine ve okurlarına merhaba...

“Her Mücadele Birliği okuru aynı zamanda kolektif yayınımların doğal muhabiridir” şiarından hareketle, sizlere Amed’de (Diyarbakır) üniversite öğrencisi olan Mücadele Birliği ve Önsöz okuru bir arkadaşımızla yapmış olduğumuz röportajımızı aktarmak istedim.

Y.E. Mücadele Birliği: Merhaba, bize kendinden bahsedebilir mi-sin?

Beril: Merhaba, ben 20 yaşındayım, Tunceliliyim. Emekçi bir ailenin çocuğuyum. Diyarbakır Dicle Üniversitesi öğrencisiyim.

Y.E. Mücadele Birliği: TC’nin eğitim sistemi çarklarında olmak zorunda kalan bir öğrenci olarak eğitim sistemi üzerine düşüncelerini bizimle paylaşır mısın?

Beril: Sözde “Sosyal Devlet!” anlayışının benimsendiği ve uygulandığı söylenen, insanların bu yönde sürekli aldatıldığı bu sözde sosyalizm fikrinin beyinlere kazınmak istendiği TC’de eğitimde olduğu gibi diğer bir çok alanda da çok fazla eksiklikler, aksaklıklar ve çürümüşlükler var. Eğitim üzerine düşündüğümde aklıma ilk gelen, sürekli bir üniversiteye girebilme gayretini(!) içinde olan, üzerinde ağır psikolojik ve sosyolojik baskı hissedilen öğrenciler oluyor. Öyle öğrenciler ki kimi özel dersler alıyor, kiminin kitap almaya parası yok. Ama sosyal bir devlet (!) olan TC’ye göre bu önemli değil. Çünkü eğitimde fırsat eşitliği (!) var, isteyen dershaneye gider, özel ders alır ve rahatça sınava hazırlanabilir.

Eğitim, hayata sağlam bireyler kazandırmak amacıyla kişiliğin nitelikli gelişimidir. Fakat eğitimin (olması gereken eğitimin) amacının aksine TC’nin izlediği siyasal, ekonomik ve sosyal politika, bireyleri iyice yozlaştırmak ve tek tipleştirmektir. Ki böylesi de işine gelir, zaten bu faşist düzen değil mi suskun ve düşünmeyen insan isteyen. Eğitim-öğretim yeri olarak bilinen okullarda eğitimin verilmemesi gibi öğretim de çok yetersiz. Derslerin işleyiş şekli ezberciliği getirdiği gibi tüm teorik bilgilerin basma kalıp şeklinde verilmesi ve pratiklerinin yapılmaması, öğrencilerin farklı açılardan bakmalarının sağlanmaması gibi ayrıca buna engel olan bir öğretim verilmektedir.

Yani sistem, adaletli olmadığı gibi özgürlükçü de değildir.

Y.E. Mücadele Birliği: Diyarbakır’da okuyan birisi olarak, buradaki siyasal ve sosyal durum hakkındaki gözlemlerinizi paylaşır mısın?

Beril: Diyarbakır (Amed) tarihsel süreç içerisindeki ezilmişliği nedeniyle tüm baskılara başkaldırabilen, isyan edebilen bir bölgedir. TC’nin ırkçı-şovenist yaklaşımları nedeniyle sosyal açıdan çok fazla gelişme imkanı bulamamış ve bölücü (!) olarak aksettirilmiştir. Bu nedenle kendi kaderine terk edilmiş, halkı yoksullaştırılmış, zengin Kürtler kendi halkını da kullanarak daha çok zenginleşmiştir. Kürt halkı, hem kendi burjuvaları hem de Türk burjuvaları tarafından sömürüye maruz kalmaktadır.

Y.E. Mücadele Birliği: Biliyorsun ki, şu an TC devleti, Güney ve Kuzey Kürdistan’da operasyonlar düzenliyor, sürece dair ne düşünüyorsun ve bu durum karşısında Kürt ve Türk işçi-emekçi halklarına ne önerirsin?

Beril: İrkçı-şovenist yapıya sahip TC yapmış olduğu ve de yapmaya devam ettiği bu operasyonlarla Kürt halkının özgürlük savaşını ve PKK’yi yok etmeyi amaçlıyor. Bu operasyonlarla birlikte TC’nin süreç içerisinde ve her zaman yaptığı gibi ırkçılık politikası, sadece askeri ve siyasal alanda değil sosyal hayatta da kendini gösteriyor. Devletin basın-yayın araçlarıyla halkın, Diyarbakır hakkında yanlış bilgi sahibi olmasına ve önyargılı yaklaşımına neden oluyor.

Ulusal ve sosyal-ekonomik açıdan iki kere ezilen Kürt halkıyla; emeğinin karşılığını alamayan, işsiz bırakılan Türk proletaryası birleşmeli ve TC’nin bu askeri, siyasal, ekonomik ve sosyal politikasına son verilmelidir.

Y.E. Mücadele Birliği: Son olarak Amed’de işçi-emekçilere söylemek istediğin bir şey var mı? Ayrıca, bizimle düşüncelerini paylaştığın için Mücadele Birliği dergisi adına teşekkür ederiz.

Beril: Kapitalizmin çürüdüğü bu koşullarda yapılması gereken, emperyalist ülkelerin oyunlarına gelmeden, ezilen-sömürülen proletaryanın Kürt-Türk ayrımına düşmeden birleşmesi ve de birleşik mücadele yürütmesidir.

Kurtuluş proletar halkların mücadele birliğinde, mücadeleyi tek safta sürdürmektedir. Son olarak da Leninistlerin söylediği gibi: “Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği!”

Amed’den Bir Leninist

TEKEL'DE SON PERDE

İki yıl aradan sonra Tekel işçileri yeniden eylemde. Cevizli işçileri, ihaleye katılacak firmaların tesisleri incelemesini engellemek için fabrikayı geçici süre işgal ettiler. Adana ve Samsun'daki eylemlerde işçiler çevik kuvvet ve panzerlerle karşı karşıya geldiler. Daha ilk adımda Tekel direnişinin büyük kavgalara gebe olduğu görüldü.

Tekel işçileri, bugün yaşananları, iki yıl önceki deneyimlerinden biliyorlardı. Bu süreçte onları ne kadar hazırlık yaptıklarını; daha da önemlisi, devrimci sınıf partisinin bağırarak gelen bu kavga günlerine dair nasıl bir donanımına sahip olduğunu hep beraber göreceğiz. Bunları işçi sınıfının ve politik hareketin sınav günleridir.

Ayaktaki Prangalar

Önceki özelleştirmelerde, burjuva sendikacıların nasıl bir yol izledikleri biliniyor. Bin bir türlü bağla egemen sınıfa bağlanmış olan burjuva sendikacılar, sermayeye karşı yükselen işçi öfkesine barikat olmak konusunda, hayli ince taktikler geliştirdiler.

Tekel işçisinin yükselen öfkesinin damgasını vurduğu bugünlerde, bu sendika yöneticilerini iki kat öfkeli, üç kat kararlı, on kat tehditkar görebilirsiniz. Her zamanki yavan taktik; sınıfın hızla atan nabzını kendi iradesine alma taktiği. Ama sonrası malum: Alabildiğine sınırlandırılmış hedeflerle baştan savma çalışmalar, sonuç alınmayacağı belli eylemlerle öfke ve enerjisi boşaltmak; ve nihayet bir otel salonunda gerçekleşen özelleştirme ihalesinden sonra, umutsuzlukla körelen öfkesinin boynunu eğdiği işçilerin karşısına geçip "Bu işin peşini bırakmayacağız, dava açacağız!" lafları... Daha önce defalarca oynanmış aynı bayat senaryo...

İşçiler Oyunu Bozmalıdır

Kaçınılmaz gibi görünen bu kaderi bozacak tek güç, bizzat Tekel işçileridir. Yeter ki, eylem süreci içerisinde tüm inisiyatifini yönetim ve iradeyi, sendikadan bağımsız ve onun üzerinde yer alan kendi öz örgütlenmelerinde toplasınlar. Ve yeter ki, umutsuzluğun yükselen öfkeyi köreltmesine izin vermesinler.

Sonrası, çorap söktüğü gibi gelecektir. Ciddi bir mücadele birikimi ve bilinci olan Tekel işçileri, eylemin tüm pratik detaylarını örgütleyip, önlerine çıkan sorunları hallede-

bilecek düzeydedir. Fakat bu gücün ortaya çıkması için, işçi sınıfının komitelere, komitelere de net bir bakış açısına ihtiyacı vardır.

Tekel'i nasıl bir geleceğin beklediğini ve özelleştirmenin sonucunda olabilecekleri, işçilerin pek çoğu bilmiyor. Bilinen sonuçlar, harekete geçirici bir etmendir. Ama politik netlik için,

Tekel işçilerinin, mücadeleye girişecekleri hasımlarını tanımaları ve buna uygun eylem biçimleri hedefleriyle, müttefik oluşturacak güçleri biraraya getirmeleri zorunludur.

Dinozorlara Karşı

Her şeyden önce bilinmelidir ki, tütün sektörü, dünya çapında üretim ve dağıtım yapan bir kaç dev dinozorun elinde yoğunlaşmıştır. Amerikan Phillip Morris, İngiliz BAT ve Japon JIT şirketleri, dünyayı aralarında paylaşan dev petrol şirketleri kadar etkin bir kartel oluşturmaktalar.

Dünyada sigara karşıtı kampanyaların yoğunluğu nedeniyle, denilebilir ki, bu tütün dinozorlarının lobi faaliyetleri, başka hiç bir teknelci şirkette yoktur. Rüşvet, şantaj, özel ilişkiler, basınla ve üst düzey yöneticilerle kurulan yakın temaslara, bu dinozorların özel ihtisas alanlarıdır.

Bu yüzden Tekel işçileri, eylemlerinin dünya çapında etkin bir sermaye gücüne karşı olduğunu unutmamalıdır. Büyük güçlere karşı mücadele, gene ancak büyük güçleri biraraya getirerek yürütülür. Tekel işçileri, fabrikalarıyla sınırlı bir mücadeleden zafer beklemesin. Ancak, buldukları şehirlerin en geniş emekçi yığınları harekete geçirebilirlerse, bu uluslararası dinozorlara karşı gelebileceklerdir.

Tütün sektörü, denilebilir ki, en muazzam karların döndüğü bir üretim alanıdır. Bu uluslararası dinozorlar sigara işinden öyle büyük kazançlar elde ediyorlar ki, petrol dahil başka hiçbir sektörün bu denli yüksek kar oranı yok.

Tütün dinozorları, üst üste yığıldıkları karları, en başta gıda sektöründe büyümek ve borsa oyunlarında inanılmaz spekülasyon getiriler elde etmek için, bir sıçrama tahtası olarak kullanıyorlar. Tütünün dinozorları yapıştıkları bu yağlı kuyruğu bırakmak istemeyeceklerdir. Tekel'in her ne pahasına olursa olsun özelleştirilmesi için hükümete baskılarını dört koldan sürdüreceklerdir. Çatışmanın zorlu geçeceğine dair bir başka gerekçe, işte budur.

Gözden Çıkarılan Tekel

Dinozorlar, Tekel'in özelleştirmesinden ne bekliyorlar? Hemen söyleyelim: Tekel'in gözden çıkarılmasını, biran önce kapanıp ta-

rihe karışmasını istiyorlar. Tıpkı kağıt şirketlerinin SEKA'ya yaptıkları gibi.

Phillip Morris, İzmir-Torbalı'da pek az işçiyle, muazzam bir pazara üretim yapıyor. Makineler neredeyse tümüyle otomatik, emek verimliliği ve sömürsü, Tekel'le karşılaştırılmayacak düzeyde.

Bu kadar az işçiyle sigara pazarının kontrol edebilen tütün dinozorlarının Tekel'i satın alarak üretime devam edeceklerini sananlar varsa, kendilerini aldatıyorlar. Onlar Tekel'in kapısına kilit vurup, makineleri hurda fiyatına satacaklar; arazileri de herhalde lüks konutlara çevirirler. Asıl kazançları ise, Tekel'in elinde bulundurduğu pazar payına akbabalar gibi üşüşmek olacaktır.

Tekel'in özelleştirilmesi, onun ölümüdür, yoğun bir mücadele birikiminin dağıtılmasıdır. Bu yönüyle, sermaye egemenliğinin işçi sınıfı karşı yürüttüğü iç savaşın bir çarpışmasıdır. İşçiler kavgaya bu ciddiyetle, bu bilinçle devam etmelidir.

Bir Mülkiyet Sorunu

Bir Tekel işçisi, çocuğunu kucağına alıp, öfkeyle şöyle bağırıyordu: "Ben kendimden vazgeçtim ama çocuklarının geleceğiyle oynayanları yakarım". Bu işçi, mücadelede kaybetmenin ne demek olduğunu kavramıştır, bunu herkesten iyi biliyor.

İşçinin yüreğindeki bu yangın, ancak devrimci mücadeleyle birleşebilir. Başka türlü mücadele, işçileri gelecek güvencesine kavuşturamaz. Kapitalizmin tüm üretim alanları için geçerli olan bu keskin gerçek, şimdi Tekel işçilerinin karşısına somut, kanlı-canlı biçimde çıkıyor.

Tekel işçilerinin mücadelesi, işçi sınıfının karşısına "Kapitalist mülkiyet" sorununu getirip koymuştur. Makineler, tesisler, dağıtım ağı -ister özel, ister devlet mülkiyeti biçimde olsun-, kapitalist mülkiyet altında oldukça, işçilerin ve çocuklarının geleceği her zaman böyle karanlıklar içinde kalacaktır.

Sorun kendini açıkça belli ettiğinde, çözüme dair açıkça konuşmak gerek: Tekel işçileri, makinelere ve dağıtım ağına el koymadıkları sürece, ve el koydukları bu üretim gücünü, siyasi iktidarı fethederek garantiye almadıkları sürece, onları bekleyen son, SEKA işçilerinden de beter olacaktır.

Artık böyle bir mücadele evresindeyiz ki, kapitalist mülkiyet biçimine doğrudan saldırı çizgisinin gerisine düşülemez. Tekel işçileri, mücadelelerini ancak bu kapsamda, ancak bu kavrayış ve hedefle yürütülürse, SEKA ve Sümerbank'ın kaderinden kurtulabilirler: fabrikalara el konulmalıdır. Sadece işgal yetmez. Bütün iktidar emeğin olmalıdır. □

Sabahın 10.00'u; yoldaşlarımızla bir-

TEKEL İŞÇİLERİNİN YÜRÜYÜŞÜNDEN GÖZLEMLER

likte TEKEL Fabrikası'ndayım, dış kapının önünde bir grup işçi toplanmış. Biraz heyecanlıyım, kadın işçilerin yanına gittim. Birkaç tanesini gözüme kestirerek konuşmaya başladım. Onlar işçi değil, memurmuş, arkadaşlarına dışarıdan desteğe geldiklerini söyleyince, ben de dışarıdan destek amacıyla geldiğimi söyledim. Sarkık bıyıklı bir adam, son işçiler de gelince, hepsinin eline Türk bayrakları dağıttı. Çoğu ses çıkarmadan aldı. Aralarında MHP'li işçiler de olduğu belliydi.

Dış kapı açıldı, işçiler yürüyüşe geçti. Deneme amaçlı, çevik polisler tek sıra halinde önlerini kesti. İşçilerden sloganlar, ıslıklar, alkışlar yükseldi. Bir dakika bile sürmedi, önleri açıldı. Bu arada polis sürekli sendikacılarla konuşup bizleri gösteriyor. Diğer devrimci çevrelerden arkadaşlar da var ve biz Mücadele Birliği olarak ordamız.

Maltepe Cevizli'den çıktık. Polis kaldırımdan yürütmeye çalışıyor. Biz sürekli işçileri yola çekiyoruz. Onlardan da ileri olanlar yola iniyor. Bu arada bir gerginlik çıktı. Bir çevik kuvvet polisi, yola inenleri kalkanyla tüm gücüyle ite ite yürüyor, ittiği kişi kaldırma kadar fırlıyor. Belli ki güçlü, ben özellikle bekledim itmesini, kaçmadım. Beni de kenara itti, sarsıldım, tabi bağırıma başladım. "Sen kim oluyorsun da bizi itiyorsun". O da bana "sen sus, kaldırma çık" dedi, "çıkıyorum, biz sana bakmayız, yürüyüşün sorumluları belli, biz onlara bakarız" dedim. Tabi çevik kuvvet polisi şokta, üstüme tekrar geldi. Yanımdaki 50 yaşlarındaki TEKEL işçisi polise, "çekil git" dedi, bir de küfür etti, onu da çok kötü iteklemişti. Polis, bana olan siniriyle yaşlı işçinin yakasına yapıştı nasıl sarsıyor işçiyi, adam belki babası yaşındadır. Oldukça tepki topladı

bu durum. İşçiler polisi yuhalamaya başladı. Faşist işçilerden biri "polisli yuhalamayın" şeklinde emir vericesine konuştu. Biz de "sana mı soraçağız" dedik. Bu sırada yürüyüş aracından polise övgü anonsları yapılıyor, 2 kez İstiklal Marşı okunuyor. Ellerde taşınan Türk bayraklarına ve

bu "jest"lere rağmen, polis ara ara gerginlik çıkarmaya devam etti. MHP'li işçilerden biri polise, "bari şu bayrağa saygınız olsun" vb diye konuştu. Polisler bu defa, yürüyüş kolunda devrimcilerin olduğu tarafa yığılmaya başladı. Bir lisenin önünden geçiyorduk. Öğrenciler alkışlıyorlar ve ıslık çalıyorlardı, slogan benzeri şeyler söylüyorlardı. Okulun yaşlı bekçisi elinde sopayla çocukları kovalamaya başlamasına rağmen, çocuklar bekçiden kaçıp yine bize destek veriyor. O sırada bir arkadaş bekçiye doğru gitti. Yapmaması için konuştu. Polis de hemen bunu fırsat bildi ve o arkadaş gözümlü almaya çalıştı. Arkadaşı gözümlü alamadılar ama, bu bahaneyle saldırdılar. Araya hemen sendikacılar girdi. Birkaç arkadaşın yüzü kan içinde kaldı. Sonra polis, "bunlar işçi değil, bunlar bizi iyi tanır, bunlar provokatör" vb şeklinde konuşmaya başladı. Sonra bize bulaşmak için bahane aramaya başladı. Hatta bir tanesi bir ara beni gösterip, "davransa" dedi. Yani amaçları, bizi, sanki hep sorun çıkarıyormuşuz gibi göstermekti. O sıra işçiler, bizleri iyice aralarına aldı. "Çocuklar dikkat edin sizi almaya çalışıyorlar" dediler. MHP'li işçiler, "TEKEL Vatandır Satılmaz" sloganını atınca, yanımdaki kadın işçiler, "ne vatani yahu, sattılar gitti işte, bari bizi mağdur etmeseler" dedi. Bizim kuşlarımız havada uçtukça, işçiler, "yapın yapın, Kartal Meydanı'na da biraz ayırın" diyorlardı. Ama polis de kimlerin yaptığını bulmaya çalışıyordu. Yürüyüş aracı, ara ara "Ölürüm Türkiyem"i çalıyordu. Herhalde bunlar Tek Gıda İş ve o MHP'li işçilerin eseri. Hatta mezarlığın yanından geçerken ölen askerler için saygı duruşu yaptırıldılar. Kartal Meydanı'na gelip pankartımızı açtığımızda, benim boyum yetmedi. İşçiler, bizim pankartı döviz çitalarıyla havaya kaldırdı. Benim kolumun yorulduğunu anlayıp pankartı da tuttular. Ben bir süre sonra, "yorulduysanız alayım" dediysem de vermediler. Ben o an öyle mutlu oldum ki, zaten pankart esasında onların pankartıydı. Üzerinde, "Emekçiler! Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım" çağırısı vardı. İlk kez, elim boş kaldım. Bizim dövizlerimiz görünmeyince, bir kadın işçi, bizim arkadaşına, "bak sen de şöyle önere geç de görünsün" diyordu.

Bizim eski tekel işçisi yoldaşımıztıysa tanımayan yoktu. Nasıl gurur duydum o an. Onun adını verince hemen elimi sıktılar. "Mücadele Birliği Platformu"nu da desteğe gelenler arasında anons eder misiniz" dedim. "Hemen" dediler. Mikrofondan, bizim de TEKEL işçilerine destek için yanlarında olduğumuzu anons ettiler.

Bu yürüyüşten çok şey öğrendim. Bence bilinci bulandırılmaya çalışılan işçiler de çok şey öğrenmiştir. Tütün saran kızlar arasında çok başörtülü vardı. Ama AKP'yi protesto eden sloganlar atıyorlardı. O an, bir kez daha önemli olanın bir sınıf olarak hareket etmek olduğuna düşündüm.

Dövizlerimiz, kuşlarımız, pankartımız ve sloganlarımızla varlığımızı hissettirdiğimiz yürüyüşten ayrıntıları yakalamış olarak ayrıldık. İşçiler de özelleştirmelerin ve sermayenin saldırılarının, ne Türk bayrağı, ne vatan edebiyatını tanımadığını gördü. Bu sermayeydi, bu kapitalizmdi, anladığı tek şey zordu, istediği tek şey paraydı... Gerisi laf-ı güzaf.

İstanbul'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

DEVİRİM BİZDEN EMEK, CESARET, SAMİMİYET VE ÖZVERİ İSTİYOR

Merhaba Mücadele Birliği dergisini bizler için hazırlayıp, bizlere ulaştıran yürek işçileri ve de okurları. Ben bir üniversite öğrencisiyim. Sizlerle, sözde 'aydın(!)' bir eğitimci'nin, sözde, eğitimle ilgili bir derste, kapitalist sistemden kaynaklı sınıfsal farklılığı nasıl doğal ve kabul edilebilir bir hale getirdiğini-anlattığını (aslında saçmaladığını) ve de sosyalizme nasıl kara çalmaya kalkıştığını paylaşmak istiyorum.

Kapitalist sistemin yetiştirdiği sözde 'aydın eğitimci'ye göre, komünizm de dahil olmak üzere hiçbir toplumsal sistemde sınıfsız toplum olamaz ve bu asla mümkün değildir. Bu iddiayı da (hiçbir şekilde temellendirmeden ama bol bol saçmalayarak) geçmişte sosyalizmi yaşayan ve komünizme doğru geçiş yapmaya çalışan ülkelerde bile sınıflı toplumların önüne geçilemediği şeklinde bir iddiayı savunmuştur. Sözde 'aydın eğitimci'yi dinlemeye başlarken, daha ilk cümlelerinde kapitalist sistemin savunucularının, kapitalizmin varlığını devam ettirebilmek için sosyalizm ve komünizm hakkında doğru bilgi sahibi olmayan ve hatta bunu hiç araştırmayan-sorgulamayan, önyargı sahibi insanları (aydınları!) nasıl yetiştirmeye çalıştığını hemen anlayabilirsiniz.

Kapitalist sistem, insanların yaşamlarındaki tüm olumsuz sonuçlara rağmen, kitlelerin nezdinde yaşanabilir bir sistem olduğunu kabul ettirmek adına sınıfsal farklılığı olağanlaştırmaya çalışır. Bu olağanlaştırma saçmalıklarından bir kaç, sözde 'aydın eğitimci'ye göre şunlardır:

1) Kapitalist sisteme göre modern toplumlarda kesin hatlarla sınıfsal ayrımlar yoktur. Bu sınıfsal ayrımlar bir sınıftan diğere geçişi olanaksız kılan ve kesin çizgiler belirleyen Hindistan'daki "kast sistemi"nde görülmüştür. Köleci toplumda da bu ayrım şiddetle yaşanmıştır. Ama günümüzde kapitalizmde köle kavramı ve sosyal tabakalarda geçiş engeli olmadığına göre ayırdan, sınıflı toplumdan söz etmek doğru olmaz. (Ne güzel saçmalamış ama değil mi, kesin hatlarla ayrım yokmuş(!), tabi ya Sabancı ailesi ile işçi Zeynep'in ailesinin aylık geliri arasında gerçekten de çok büyük bir fark yok. Sabancılar bir ay da yüz milyarları, fabrika işçisi Zeynep 410 milyonu kazanıyor! Aradaki fark birkaç yüz milyar! Bunu abartmaya gerek yok gerçekten. Belki kapitalizm koşullarında işçi Zeynep biraz daha uzun saatler çalışarak, daha hızlı akan bantlarda beli kopana kadar eğilip bükülerek çalışırsa Sabancı ailesiyle aradaki farkı kapatabilir hatta Sabancıları sollayabilir. Ne diyelim, işçi Zeynep dışını biraz daha sıkımsın!)

2) Günümüzde tarım toplumu, sanayi toplumu ve sanayisini tamamlamış nano teknolojik toplum vardır. Bunlar sınıflı toplum değil, sosyal tabakalara dayalı toplumdur. Ki sosyal tabakalarda birinden diğere geçişler mümkündür. Alt tabaka, orta tabaka, üst tabaka diye ayırabiliriz. En tercih edileni üst tabakadır. Peki, insan ne şekilde üst tabakada yer alır veya üst tabaka-

ya geçiş yapabilir? Üst tabakada yer almanın en kestirme yolu böyle bir tabakada yer alan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmektir. Kestirme yoldan üst tabakaya erişme şansı olmayan insan bu tabakaya erişme şansını kaybetmemiştir. Keskin bir zeka, ciddi bir çaba, maddi birikim yaparak üst tabaka insanı olabilir. (inanın ki, "sınıflı toplum değil sosyal tabakalara dayalı toplum" cümlesinden hiçbir şey anlamadım, anladıysam 'sözde aydın eğitimci!' olayım. En tercih edileni 'üst tabaka'yımış. Yok canım, işçi Zeynep 'yeryüzünün lanetlisi' olarak 'alt tabaka'ya mensup biri olarak yaşamaktan gayet memnun! Peki 'en kestirme yol' fikri olarak zengin bir ailede doğma fikrine ne demeli! ilahi komik 'aydın eğitimci'!)

3) Kapitalist sistemde üst tabakaya erişmenin yolları bu kadarla sınırlı değil. Özellikle kadınların üst tabaka insanıyla evlenerek kısa yoldan böyle bir tabakanın insanı olma gibi avantajları vardır. (Bu düşüncesi de en az kendisi kadar bayağı değil mi? İyi ki bu 'sözde aydın eğitimci' kadın değilmiş, bu düşüncelere sahip bir kadın olsaydı eminim ki çoktan 'üst tabaka'da yaşıyor olurdu. Sanırım her şeyi kendisi gibi alınır-satılır görmekte. Burada da dikkat edilirse kapitalizm, kadına, kendi çabasıyla bir yere gelecek gücü ve zekayı taşımayan; erkeğin maddi ve manevi gücüne sığınan, hayatını bu şekilde devam ettirebilecek aciz bir rol biçmiştir.)

4) Bir başka alternatif de şans oyunlarıdır. İnsanlar bugün olmasa da yarın, şans oyunlarını oynarlarsa yüklü bir paranın sahibi olup, üst tabaka insanı olabilirler. (Bu parlak fikre diyecek bir şey bulamadım, bugün olmasa da yarın(!) ama gerçekten kıymeti kendinden menkul bir fikir. Gerçekten de bu tip parlak fikirlere sahip 'sözde aydın eğitimci'leri mumyalayıp saklamak gerek, yakın gelecekte kuracağımız sosyalist toplumlarda bunları sergileyip, 'nasıl saçmalanır?' sorusunu göstermek için.)

5) Üst tabaka insanı olmanın bir başka yolu da, ki en kabul olanı, eğitimidir. Eğitim, hangi toplumun hangi sosyal tabakanın insanı olursa olsun tüm bireylere eşit avantajlar sunuyor. Özellikle üst tabakaya erişme olanağını vermesi, bireyler arasında fırsat eşitliğinin en somut göstergesidir. (Burada dikkat edilmesi gereken husus, eğitimin tanımıdır. Bireyin, 'üst tabaka' insanı tarafından kabul gören saygın(!) bir meslek edinerek, 'üst tabaka' insanı olma olanağını sağlayan bir süreç olarak görülüyor. Çok merak ediyorum inanın ki, bu 'sözde aydın eğitimci'ye saçmalaması için mi maaş veriyorlar. Ama aldığı maaşın da hakkını veriyor.)

Evet, bu birkaç madde de 'sözde aydın eğitimci'nin saçmalıklarını sizinle paylaşmak istedim. Umarım bu saçmalıklarla sizi sıkımsamışdır. Bir de düşünün siz sadece bunu burada okudunuz. Bizler bunları derslerde dinliyoruz, eğitim alıyoruz(!). Ne dersiniz, belki bir gün 'sözde aydın eğitimci'nin dediği gibi, bu saçmalıklarla dolu eğitimi alarak biz de sınıf atlarız! Ama sanı-

rım bu saçmalıklarla atlansa atlansa sınıf değil, ancak ip atlanır.

Ne gariptir ki bu kadar uçurumun yani varlıkla-yokluğun, açıklıkla-bolluğun, her mağazada tıklım tıklım dolu olan insan ihtiyaçlarına rağmen açıklıktan ölümlerin olduğu bir dünyada, bu şekilde saçmalayarak kapitalizmin yarattığı sınıfsal farklılığı doğallaştırmaya çalışıyor, hatta kabul edilebilir, hatta aşılabilir bir durummuş gibi göstermeye çalışıyorlar. Eşitsizliği, sınıfsal farklılığı kapitalizmin zorunlu, kaçınılmaz bir sonucu olarak değil; hayatın bir getirisi olarak lanse etmeye çalışıyorlar. İnsanların çoğunun yaşadıkları hayatı sorgulama, müdahale etme, değiştirme bilincine varmasını engellemeye çalışıyorlar. Saçmalamaları yetmiyormuş gibi, kapitalist üretim ilişkilerine dayanan en demokratik cumhuriyetten bile bin kat daha demokratik olan sosyalizme dil uzatacak, sosyalizmi karalayacak kadar bayağılaşıyorlar.

Bir de sınıfsal farklılığın, eşitsizliğin aşılabilir (buradaki aşılabilirlik eşitsizliğin tamamen ortadan kalkması değil, bireysel anlamda yaşamda değişiklik kastediliyor) olabileceği yaklaşımı sergilenmeye çalışılıyor. Bununla da insanlar arası bir rekabet, 'altta kalanın canı çıksın' felsefesi öne çıkıyor. Bu rekabet insanların, insanlıklarından uzaklaştırıyor ve onlara hayvanca, saldırgan bir yön kazandırıyor.

Bu şekilde yaşamak, insanların uzun bir süre daha katlanabilecekleri bir durum değildir. Çoğunluğun yaşamından şikayet ediyor olması ve de "yaşamak bu olamaz, başka bir yaşam mümkün" şeklindeki isyan sesleri bu durumun son demlerinin yaşandığının göstergesidir. Bu yaşam koşulları hayatın kendiliğinden getirisi değil, kapitalist sistemin bir sonucudur. Bunun fark edilmesi, kavranılması kapitalist sistemin reddedilişini getirecek ve sosyalizmin insan hayatına doğru yolculuğunu ve de insanların sosyalizme doğru eğilimini-yönelimini hızlandıracaktır.

Evet, sosyalist sistem insanlığa doğru, insanlık da sosyalist sisteme doğru, yola çıkmıştır. Yapılması gereken şey, kendi varlığının devamı için sosyalizmin yolunu kesmeye uğraşacak ve bunun için elinden geleni ardına koymayacak olan kapitalizmin bu çabasını engellemek. Ve sosyalizmi hepimizin çabasıyla insanlığımız adına karşılayıp, hayatımızın içerisine daha hızlı bir şekilde, daha fazla zaman kaybetmeden almaktır.

Bizler birilerinin bayağı, sıradan, aşağılayıcı, insani değerleri hiçe sayan, saçma sapan düşüncelere denk düşen sınıf atlama ('sözde aydın eğitimci'nin deyimiyle 'üst tabaka'ya geçme) zirvalığına kanmayacağız ve kanılmasına da izin vermeyeceğiz. Eğer insanın insan tarafından sömürülmesini normal karşılayan, doğal karşılayan varsa, bizim bu insan(ımsı)larla işimiz olmaz zaten. Bizler hep birlikte yeni bir yaşamı emekle, özveriyle, sabırla, güvenle, inançla öreceğiz. Bu yüzden hepimiz şunu kendimize soralım:

"Biz gündüzlerinde sömürülmediğimiz, aşağılanmadığımız, can güvenliği sorunu yaşamadığımız, tüm insani (maddi-manevi-sosyal-kültüret-politik...) ihtiyaçlarımızı karşılayabildiğimiz; gecelerinde de aç yatmadığımız bir dünya istiyor muyuz?" Eğer cevabımız "EVET"se, o zaman devrimden, sosyalizmden çok şey istediğimizi götüp, devrimin de "Biz"den emek, samimiyet, özveri, cesaret beklediğini unutmayalım.

O zaman "AZ LAF ÇOK İŞ".

Akdeniz'den Mücadele Birliği Okuru İşsiz Bir Öğretmen

Leninistlerin Öncülüğünde Yaşamın Sıcaklığını Yaratmak

"Eleştirinin, zincirden düşsel çiçekler derlemiş olması, insanın o zinciri düş gücü ya da avuntu olmaksızın taşınması için değil, zinciri silkip atarak yaşayan çiçeği seçmesi içindir." K.Marx

Haydutlar iktidarında insanlığa dayatılan yaşamda biz'ler düşsel güzelliklerimizi hayata geçirmeyi becerip muhalif düşünce gücümüzü yakalayıp, yaşatabiliyorsak eğer –ki gereken budur- amatör bakış açısından ve apolitik kişilikten kurtulup profesyonel bir mantaliteyi hayata geçirmek gücünü ve hakkını kendimizde görebilmeliyiz. Bunun diğer adı gerçekliğe eğitmek ve eğitilmeştir. K.Marx'ın sözleriyle söylesek:

"Bilinçlenme reformu: yalnızca; insanın dünyayı kendi bilinçliliğinin bilincine varmaya bırakması olgusundan oluşur. Bu, insanın dünyayı kendisine ilişkin olarak görmekte olduğu düştan uyandırması, kendi eylemlerini dünyaya aktarması demektir. Parolamız, dogmalar aracılığıyla değil, içeriği ister siyasal ister dinsel olsun, gizemli ve karmakarışık, bilinçliliğimizi çözümleme aracılığıyla bilinçlenme reformu olmalıdır. O zaman görülecektir ki dünya gerçekte yalnızca bilincine vararak sahip olabileceği bir şeyin şimdiye kadar çok uzun bir süre düş'üyle yetinmiştir. Ve yine görülecektir ki biz geçmişle şimdi arasındaki büyük bir aralıkla değil ama geçmişteki düşüncelerin gerçekleştirilmesi ile uğraşmaktayız. Son olarak, insanlığın bilinçlilik konusunda yeni bir göreve başlamadığı ama eski görevini yerine getirdiği bunun ise, bir günah çıkarmadan başka bir şey olmadığı görülecektir. İnsanlık eğer günahlarının bağışlanmasını istiyorsa bu günahlarının neler olduklarını açıklamaları gerekmektedir."

Tek suçlular bizler, tek masum da sistem ve öncülük misyonunu üstlenenler mi, yoksa herkes üzerine düşeni yapmadığı için bir bütünün günahkârları mı?

"Özgürlüğün ve insansal eylemin koşulu yanlısamaların bilincine varmaktır" diyor K. Marx. Peki, bizler yenilikçi üretkenliklerle bilinç yolunda üstümüze düşeni yapıyor muyuz?

Sistemin karşısına dikilecek olan Marksist-Leninist dinamiklerimizle, sosyalist bir anlayışla (başta gençlik olmak üzere) yetersizliklerden arınıp sorun yerine çözüm üreten anlayışımızla kısır döngülerden kurtulup belirsizliklerden arınmamız gerektiğini, hayatı bütünlüklü ve her somut koşulu ayrı ayrı değerlendirmemizle olacağına inanıyorsak, madalyonun iki yüzünü de görebilme şansına sahibiz demektir. Çünkü geçmişte yaşadığımız olumsuzlukların gelecekteki düşünleri yarattığını biliyoruz.

O halde; güneş herkese aynı mesafede doğar. Problem ise bizim güneşten nasıl faydalanabileceğimizdir.

Eksi 50 derecede Antarktika'da da soğuklara karşı yaşamayı beceren penguenlerin sırrı ne dersiniz? Birbirlerine çok yakın mesafede yürüyerek kendi vücut ısılarıyla birbirlerini ısıtıp hayatta kalmalarından başka hiçbirşey.

Peki bizler neden haydutlar iktidarında her yerde kan'ın aktığı ama "Kan'ın konuşmadığı" bu zaman diliminde Leninistlerin öncülüğünde yaşamın sıcaklığını yaratmayalım?

Mersin'den Bir Mücadele Birliği Okuru

KARŞI-DEVİRİMİN YENİLGİ HALKLARIN MÜCADELE

Bundan yaklaşık 5 sene önce yaşanan gelişmeleri, “3.Dünya Savaşı” olarak değerlendirdiğimizde, olgular bugünkü kadar belirginleşmemiştir. Günümüzün Dünya Savaşı’nı dahi ancak büyük orduların karşı karşıya gelmesi ve cenge tutuşması olarak kabul etmeye razı olabilecekler açısından bu belirleme fazlasıyla “uçuk” görünüyordu. Oysa 3.Dünya Savaşı, klasik anlamıyla toprakların ve pazarların yeniden paylaşımı olarak değil ama dünya devrimine devrimci, komünist güçlere karşı, emekçi halklara karşı emperyalist-kapitalist sistemin tarihi saldırısı anlamında başlamış bulunuyordu. Bugün bu savaşın nasıl daha da boyutlandığı olay ve olgularla daha iyi görülebilir; somut anlaşılabilir hale geldi.

Emperyalist-kapitalist sistemin işçi sınıfı ve emperyalist halklara, komünist ve devrimci güçlere karşı başlattığı yüz yıl savaşı dünyanın tüm bölgelerinde devam ediyor. Devrimin ve sosyalizmin güncelliği, kapitalizmin sıçramalı çöküş evresine girmiş oluşu, burjuvaziyi böyle bir savaşa zorunlu kılıyor. İçinde bulunduğu Yeni Evrede, emperyalist-kapitalist sistemin dünya halklarına ve insanlığa baskı, kan ve gözyaşından başka verebileceği birşey kalmamıştır.

Bu savaşın şu anda en çok yoğunlaşmış olduğu bölge Ortadoğu’dur. Zaten Filistin’deki savaş, yarım asırdan fazla bir zamandır sürüyor. Kürdistan’daki savaş çeyrek asırdır sürüyor. Bölgedeki iç savaşların daha uzun bir geçmişi var. Bütün bu savaşlar, devrimci gelişmelere yol açmıştır ve açmaya devam ediyor. En son ABD’nin Irak’ı işgaliyle bölge bütünüyle bir savaş alanı haline gelmiştir. Türkiye’den Pakistan’a kadar çok geniş bir alanda burjuvazinin yüzyıllık savaşının izlerini görmek mümkün.

Dünya Devrimine Karşı İttifak

11 Eylül saldırısının hemen ardından ABD başkanının dünyaya savurduğu tehdit, gelişmelerin olası yönünü ortaya koyuyordu aslında. Kısaca, “Ya bizden yanasınız ya da bizim karşımızda” diyordu ABD’nin zekâdan yoksun başkanı. Dünya halkları, işçi sınıfı ve emekçi halklar, aradan geçen zaman içerisinde bunun ne anlama geldiğini acı tecrübelerle öğrendiler. Olaylar o kadar hızlı gelişme gösterdi ki, bu hızlı akış içerisinde artık diplomasi koridorlarında söylenen sözleri takip edebilmek bile kimi zaman mümkün olmaktan çıktı. Ya da edilen sözlerin ağırlığı yeterince anlaşılmadı bazen. Örneğin geçen sene ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice’in söylediği bir söz kolayca unutuldu. Bir yıl önce, “Ortadoğu haritasının değişmesinin zamanının geldiği”ni söylüyordu Rice. Bunun anlamı, saldırıların Irak’la sınırlı kalmayacağı, İran’ın ve Suriye’nin de hedef tahtasında olduğuydu. Elbette ABD’nin bu kadar kapsamlı bir savaş tek başına sürdürmesi beklenemezdi. İsrail ve gerici Arap ülkelerinin yanı sıra, bölgede bir saldırı üssüne, karşı-devrimi üzerinden planlayıp yayabileceği bir karargâha ihtiyacı vardı. Bu karşı-devrim üssü için her zaman “ABD’nin stratejik müttefiki” olmakla övünen Türkiye’den iyisi bulunamazdı. Söz konusu olan dünya devrimine karşı bir ittifak olduğuna göre kendilerine Türkiye’den iyi “partner” bulamazlardı. ABD’nin Ortadoğu’da sallantılı bir konumda olan karşı-devrim cephesini acilen tahkim etmeye ihtiyacı vardı. Irak’ta direnme savaşı karşısında gerileyen ABD emperyalizmi, Filistin Devrimi ve Kürdistan Devrimi karşısında güç durumda olan ülkeleri de yanına almak suretiyle karşı-devrimci ittifakı yeniden düzenlemek, sarsılan dengeleri yeniden

kurmak peşindedir. ABD’nin başını çektiği ve AB’nin de kimi çıkar çatışmalarına rağmen, dünya devrimi karşısında desteklediği bu ittifakın içinde Türkiye’nin yanı sıra İsrail, gerici Filistin burjuvazisi ve gerici Arap devletleri var. Bu ittifaka şimdilik gerici Kürt burjuvazisi, Talabani ve Barzaniler de dahil. Tabii söz konusu olan emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarının korunması olunca kimlerin kısa ya da uzun vadede bu ittifakın dışına itileceğini, ilk elden feda edileceğini kestirmek güç; ama Türkiye Cumhurbaşkanının Beyaz Saray’a yaptığı ziyaretteki kostaklanmalarına bakılırsa, en azından “emperyalizmin gözdesi olma” yarışında Türkiye’nin bir adım öne çıktığını söylemek mümkün.

Süreç 5 Kasım Ziyaretiyle Başladı

Aslında Türkiye, her zaman emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarının bekçisi olmuştur; ama özellikle Tayyip Erdoğan’ın 5 Kasım’da ABD’ye yaptığı gezide bu görev bir kez daha tanımlanmış ve teyit edilmiş gibi gözüküyor. TC başbakanının bu gezide ABD’ye açıkça Barzani ve Talabanilere değil, kendilerine dayanarak Ortadoğu’da egemenlik alanlarını genişletebileceklerini söylediğini tahmin etmek zor değil. Türkiye, hatta büyük bir heveskarlıkla sadece Ortadoğu’da değil, bütün dünyada emperyalizmin çıkarlarının sadık bir hizmetçisi olduğunu, bu geziyle bir kez daha teyit etmişti. Şimdi geri zekâlılığıyla malul ABD başkanının sözleriyle “tam bir cumhurbaşkanı gibi görünen” Gül’ün ziyaretiyle bu işbirlikçilik pekiştirilmiş oldu. Ve deyim yerindeyse Gül’ün ziyaretiyle ayrıntılar üzerinde son rötuşlar da yapılmış oldu. Gül’ün Beyaz Saray’ın bahçesinde bir tavus kuşu gibi kabarma-

SI DEVRİMİN ZAFERİ İÇİN BİRLİĞİNİ YÜKSELTELİM

sının ardından işte bu efendisine hizmette kusur etmeyen uşağın ruh hali var. Türkiye, bu ziyarette birleşik devrimin bastırılması karşılığında bu karşı-devrim ittifakında “esas oğlan” rolünü kapmış görünüyor.

ABD emperyalizmi, içinde bulunduğu sıçramalı çöküş sürecini ancak egemenliğini yeni alanlara yayarak uzatabilir. Dünya devrimi karşısında konumu hızla sarsılan emperyalizmin, bundan başka bir çıkış yolu kalmamıştır. İran’a, Rusya’ya ve Çin’e karşı emperyalizm yeni ittifaklar oluşturmadan yeni alanlara açılmaz. Gül’ün ziyaretinden “tarihi önemde bir ziyaret” diye bahsedilmesinin nedeni budur. Türkiye, ABD emperyalizminin sarsılan egemenliğini bölgede ve hatta tüm dünyada tesis edebilmek için büyük bir karşı-devrim üssü haline gelecektir. Önümüzdeki süreçte İran, Kafkasya, Filistin ve Suriye’ye karşı yönelebilecek olası saldırılarda Türkiye’nin daha aktif rol alması ihtimal dahilindedir. “Yeni bir süreç başlatmaya çalışıyoruz” sözünün altında yatan plan budur.

Türkiye, emperyalizmin bölgede ihtiyaç duyduğu karşı-devrimci üs olmaya hazırlanırken, bunun karşılığında ulusal kurtuluş hareketini tasfiye etmek ve devrimi bastırmak için ABD’den daha fazla sözler almış olmalı. Aynı zamanda Irak yağmasından nemalanmayı planladığı da aşikar. Kerkük üzerinde yapılan tartışmalarda ABD’nin Türkiye ile tam görüş birliği içinde olduğunu söylemesi de bunun bir göstergesi. Şimdi geziyi “tarihi” yapan nedenler biraz daha iyi anlaşılıyor. Beyaz Saray’da yapılan pazarlıklar görünen o ki, sonuç vermiş durumda. Türkiye, ABD’nin çizdiği sınırlar çerçevesinde Ortadoğu ve Kafkaslar’a daha fazla müdahil olma rolünü oynamaya hazırlanıyor.

Oyunu Bozmak İçin

Şimdi Türkiye ve Kürdistan Devrimi gerçekten çok kritik bir eşikten geçiyor. Bir yandan emperyalizmin devrimi kanla boğma planları sürerken, bir yandan da her geçen gün devrimin olanakları ve nesnel zemini güçleniyor. Burjuvazinin devrimi tasfiye etmeye yönelik her türlü saldırısı karşısında Kürt ve Türk halkları yılların devrimci bilinci ve öfkesiyle mücadeleyi sürdürüyor. Karşı-devrimin askeri-teknik olanaklarının devrim üzerinde zafer kazanmaları anlamına gelmediğini en iyi gösteren örnek, Irak direniş savaşı olmuştur. Onca teknik ve askeri üstünlüğe rağmen emperyalizm, Irak’ta kendisini bir yenilgiye hazırlamaktadır. Türkiye ve Kürdistan’da ise savaş yıllardır sürüyor. Halklarımız, yıllardır süren savaşımın deneyimine sahipler. Devrim mücadelesi on yıllardır en zor koşullarda sürdü; bir çok saldırıyla karşılaşılmasına rağmen devrim yenilmedi ve her defasında daha güçlü bir şekilde gelişimini sürdürdü. Hiç bir güç, devrimi geldiği bu aşamadan geriye düşüremez.. Belki zorluklar, kayıplar vb artacaktır ama, devrimin nesnel gelişimi sürdüğü sürece, devrim mücadelesi de sürecektir.

Şimdi Kürt ve Türk işçi sınıfı ve emekçilerinin, halklarımızın mücadele birliğini kurmak, geliştirmek, emperyalizmin, işbirlikçilerinin ve dünya gericiğinin oyunlarını bozmak, her zamankinden daha acil ve önemli bir hal almıştır. Emperyalizmin özgürlük değil egemenlik peşinde koştuğu bir kez daha görülmüştür. Buna karşı halkların mücadele birliğinin kurulması, sadece devrimin zaferi için değil, halklarımızın imhasının engellenmesi için de olmazsa olmaz bir hal almıştır.□

Türkiye, emperyalizmin bölgede ihtiyaç duyduğu karşı-devrimci üs olmaya hazırlanırken, bunun karşılığında ulusal kurtuluş hareketini tasfiye etmek ve devrimi bastırmak için ABD’den daha fazla sözler almış olmalı. Aynı zamanda Irak yağmasından nemalanmayı planladığı da aşikar. Kerkük üzerinde yapılan tartışmalarda ABD’nin Türkiye ile tam görüş birliği içinde olduğunu söylemesi de bunun bir göstergesi. Şimdi geziyi “tarihi” yapan nedenler biraz daha iyi anlaşılıyor. Beyaz Saray’da yapılan pazarlıklar görünen o ki, sonuç vermiş durumda. Türkiye, ABD’nin çizdiği sınırlar çerçevesinde Ortadoğu ve Kafkaslar’a daha fazla müdahil olma rolünü oynamaya hazırlanıyor.

Türkü Söyleyen Zindanlara Mektup Var...

“Devrimci Olmak Her Şeyden Önce İnanmaktır...”

Merhaba Serpil Heval,

Seni hiç görmedim, oturup sohbet etmedik, birlikte günlerimiz geçmedi ama seni tanıyorum, hem de çok iyi tanıyorum. Çünkü ben kavganla tanıştım, yoldaşlarıyla tanıştım. Biliyorum ki sen kavgasın ve yoldaşlarınsın. Onca dayatmalara rağmen sen mücadele edensin. Yeni bir yaşam uğruna her şeyi göze alansın. Soğuk hapisane koşullarında sıcacık kavgan sarılsın. Ben seni tanıyorum ve bundan gurur duyuyorum.

Kavgan uğruna yaşadığın zorlukların ne kadar ağır olduğunu biliyorum. Ama ‘uğruna savaştığım kavgam buna değer’ dediğini de duyabiliyorum. Öyle güzel ki, bu çürümüş düzenin düşünmememiz, sorgulamamız için yaptığı onca çirkeflige rağmen düşünüp-sorgulamak ve bununla da kalmayıp eylemselliğe girişmek. Evet, belki sen bu düzenin istemediği bir insansın ama benim, işçilerin, ezilen sömürülenlerin istediği yeni insansın. Bundan daha onurlu bir şey olabilir mi?

Ben de bu kavgada senin yanında olmak istiyorum, ama biliyorum ki istemek yetmiyor. Çalışmak, öğrenmek, birçok şeyden fedakarlık etmek gerekiyor. Tıpkı senin ve nice hevalerin yaptığı gibi. Bunu başaraçım. Çünkü devrimci olmak, her şeyden önce inanmaktır ve sonrasında inandığına ulaşmaktır. Çok yakın zamanda güneş kızıl doğacak, sömürüler son bulacak ve o gün, zindanların yıkılacağı o gün, ben de orada olacağım zindanın kapısında; sana ve tüm yürekli insanlara “merhaba” diyeceğim. O gün sana sımsıcak sarılacağım ve o günün gelmesi için verdiğin mücadele için teşekkür edeceğim. Sonrasında ne yapacağımı biliyorum, bana diyeceksin ki “mücadele burada bitmedi, hadi bakalım insanca yaşamın kapılarını sonuna kadar açmaya”.

Böylesi bilince, yüreğe, mücadeleciler ruha sahip hevaler olduğu sürece sizleri özgürleştireceğimiz günde, kapıları sonuna kadar açacağımız günde çok yakınımızda.

Bilincine, yüreğine ve mücadeleye sağlık...

SEVGİ, ÖZLEM, BAĞLILIKLA... DAİMA...

Amed’den bir Leninist...

ZİNDANLARDA BASKILAR SÜRÜYOR

Son aylarda sık sık yaşanan saldırılarla ve uygulanan cezalarla gündeme gelen Tekirdağ zindanında, devrimci tutsaklar yeni yıla yeni cezalarla girdiler. TKEP/L davasından tutsak olan S.Serbülent Sürücü, hakkında daha önce açılan soruşturmalardan dolayı 2 ay görüş cezası aldı ve uygulanmaya başlandı. Ayrıca S.Serbülent Sürücü’ye ve aynı davadan yargılanan Nurettin Temel’e, 5’er günlük de hücre cezası verildi. Hücre cezası, görüş cezasının bitiminden itibaren uygulanacak.

Kandıra zindanında ise, TKEP/L tutsağı Musa Kara-

taş’a, ziyaretçisi tarafından getirilen “Lenin’in Düşüncesi” adlı kitap, yasaklanmış olduğu gerekçesiyle verilmiyor. Ziyaretçisinin kitabın yayınevinden kitabın herhangi bir top-
latmasının olmadığına dair belge alarak cezaevi idaresine teslim etmiş olmasına rağmen, “böyle bir belgenin ellerine ulaşmadığı” gerekçesiyle kitap Musa Karataş’a hala verilmemektedir.

Devletin devrimci tutsakları teslim almak için uyguladığı baskı ve yasaklar, keyfi uygulamalar, hiç bir şekilde onları yıldıramayacak. Dört duvar içinde, demir parmaklıklar ardında olsalar da, insanlığın umudu, proletaryanın öncüsü olmaya devam edecek, proletaryaya kurtuluşun yolunu göstereceklerdir.

**ZİNDANLARI YIKACAK
ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!**

CHAVEZ'İN KUMARI

Venezüella'nın sosyalist devlet başkanı Chavez, 1998'den bu yana ilk kez, bir oylamadan yenik çıktı. Venezüella'da devrimci sürecin kritik bir adımı, sosyalizme doğru gidişin temelini oluşturacağı düşünülen anayasa, kılıpayı farkla (sadece 125 bin oyla) reddedildi.

Emperyalist dünya, bu oylamanın sonucunu merakla bekliyordu. Oylamayı etkilemek için, aylar öncesinden Chavez karşıtı bir kara propaganda savaşı başlatılmıştı. Gerici basın tekelleri, yoksulların lehine önemli reformlar içeren anayasa maddelerini yok sayarak, Chavez'in ömür boyu başkan olmak isteğini öne çıkardı ve bunu bir "demokrasi" kavgasına dönüştürdü.

Venezüella'nın yenilmiş ama dağılmamış burjuva sınıfı, bu "demokrasi" şemsiyesi altına, kent küçük burjuvalarını toplamayı başardı. Buna rağmen emperyalist-kapitalist dünya, oylamanın sonucuna pek sevinemedi. Bunun iki nedeni vardı.

Birincisi, Chavez'in programına verilen oylar, sermayenin beklentisinin üzerindeydi ve sonucun bir Pirus Zaferi'nden farkı yoktu. İkincisi, Chavez, oylamanın sonunda yenilgiyi hemen kabul edip, "diktatörlük peşinde koşan" imajını yerle bir etti ve sermayenin elindeki en güçlü ideolojik silahı geçersiz kıldı. Fakat bunun yanında Chavez, sosyalizme geçiş sürecinin devam edeceğini söyleyerek kararlılık gösterdi.

Hatalardan Ders Çıkartıldı mı?

Chavez'in anayasasında neler vardı? Merkez Bankası'nın özerkliğinin kaldırılması, kamulaştırmalar için özel yetkiler, 6

saatlik iş günü, halk komitelerinin idari yetkilerinin artırılması ve buna benzer bir çok yasa içeren belge, Venezüella'daki dönüşüme büyük ivme katacaktı. Ya da Chavez ve onun gibi düşünenler, böyle olacağını varsayıyordu.

Oysa, referanduma katılım %56'da kaldı ve sandığa gitmeyenlerin çoğunluğunu yoksullar oluşturuyordu. Yoksullar lehine önemli dönüşümler içeren bir oylamaya yoksulların ilgi göstermemesi paradoksuna cevap arayan Chavez, "Demek ki Venezüella, sosyalizm için yeterince olgunlaşmamış" dedi. Böylece, bu oylamadan devrimci sonuçlar çıkartmamış olduğunu açığa vurdu. Hata nere-deydi?

Devrim, Yasalarla Sınırlanamaz

Herşeyden önce Chavez, fazlasıyla demokrasicilik oynamaya başladı. İleri doğru her adımı, oldukça karmaşık yasal prosedürlerle, bitmek tükenmek bilmeyen tartışmalarla ve hazırlıklarla, ardı ardına oylamalarla adeta boğdu. Oysa Chavez, kendisi itiraf ediyordu: "Anayasa, fazla teknik ve anlaşılmasız ayrıntılarla dolu, bunu milyonlara anlatamadık."

Yine de sorun, teknik ayrıntıları anlatacak yeterli zamana sahip olamamak değil. Sorun, devrimin ruhunun, ancak yasalarla sınırlı olmadığında yaşayabilmesindedir.

Anayasa referandum paketindeki bir çok adım, hiç referanduma gerek duyulmadan, yürütme gücünün alacağı kararla hemen hayata geçebilecek niteliktedir. Devrimci adımlar pratikte atılır. Yoksul halk, Chavez'in işi ne kadar yokuşa sürdüğünü, neden yasaların ölü ruhuyla uğraştığını anlayamaz.

Venezüella halkının %30'u, halen daha büyük yoksulluk içinde yaşıyor. Bu insanlar, biçimsel demokratik adımları değil, hemen ve acil olarak kendi yaşamlarının kökünden değiştiğini görmek isterler. Böylesi köklü değişimler zamana bırakılmaz, ertelenemez. Chavez ise, biçimsel demokrasiyi öne çıkardığında, yoksul halk, referanduma katılmayarak ona devrimci bir ders verdi.

Politik ve Ekonomik İktidar

2002'den bu yana, petrol tekeli ve birkaç fabrika dışında kamulaştırmaya gitme-

yen; bırakın özel bankaları, Merkez Bankası'na dahi bugüne dek dokunmayan Chavez, sosyalizme doğru gidişin önüne manırlar döşediğinin farkında mı acaba?

Bütün iktidar, yani hem politik hem de ekonomik iktidar emekçi sınıfların eline geçmemişse, devrim kendini güvenceye almış sayılmaz. Siyasi iktidarı alıp, burjuvazinin elindeki ekonomik gücü yasaların ruhuyla damla damla eritme yoluna giden Chavez; sermayenin finans gücüne, toplumu idare etme tecrübesine ve geçmişin ilişkilerini canlı tutma olanağına yaşama şansı vermiş oldu.

Paris Komünü'nün yenilgisinden sonra Marx, en çok iki konuda Parislilerin hatasını vurguluyordu. Birincisi, bankalara hemen el koymamaları ve ikincisi, devrimi pekiştirecek en acil önlemleri almak yerine Merkez Komite'yi dağıtıp, Parislileri bitmez tükenmez seçim tartışmalarına boğmaları.

Altın değerindeki bu dersler, Ekim Devrimi'nin yolunu aydınlattı. Çoğu kez, devrimin en büyük derslerini öğrenmek, acı tecrübelerin sonunda mümkün oluyor. Sosyalizmin iddiasını kararlılıkla sahiplenmeye devam eden Chavez'in, bu acı tecrübeden doğru sonuçlar çıkarıp çıkarmadığını zaman gösterecek.

Öğrenmesini Bilmek

Dünyanın öbür ucunda yaşanan bu olaylar, bugünlerde bu topraklarda yoksul milyonların önüne anayasa tartışmalarını sürenler için, birşey ifade ediyor mu?

Geniş emekçi yığınların anayasa gibi teknik ayrıntılara boğulmuş metinlerle kazanılması, Chavez gibi büyük bir politik aygıtı elinde bulunduranlar için bile mümkün olamıyorken, ortalama solun bu konudaki fantazi dünyası hayli geniş. Halklar, yoksulluk içinde geçen yaşamlarını kökünden değiştirecek önlemleri ve devrimci iktidarların bunları hemen acil olarak yaşama geçirmelerini görmek isterler. Devrime cüret eden halklar, her zaman gerçek çıkarlarını biçimsel demokratik oyunların önünde tutarlar.

Bu açıdan bakıldığında, bir anayasa taslağına sahip olmak, iktidar iddiasına sahip olmak anlamına gelmiyor. Tersine; devrimci bir iktidarın burjuva sistemin belini kırıp onu bir daha ayağa kalkamaz hale getiren acil önlemleri alıp iktidarı güvenceye kavuşturmak yerine, bu süreci anayasa tartışmalarıyla boğmak niyetini ifade ediyor.

Paris Komünü'nden bu yana bilinen

"DÜNYANIN GERÇEK SANATÇILARI PROLETERLERDİR"

devrimin bu altın değerindeki derslerini, Venezüella'daki gelişmeler bir kez daha hatırlatmış oldu. Tabii öğrenmesini bilene. □

Sorun Yayınları Kolektifi'nin düzenlediği ve Sırrı Öztürk'ün yönettiği, Yüzççek Açsın Kültür Merkezi'nde yapılan "Latin Amerika'da Venezuela'da Neler Oluyor" adlı panelde konuşmacı olarak yer alan Venezuela Komünist Partisi'nden şair ve dramaturg Yorlando Conde, konuşmasına "*Toprağın yoksullarıdır benim kaderim*" mısrasıyla başladı. Ve sonrasında "*kapitalist sistemin olduğu her yerde komünistler kötülere karşı mücadele ederler. Türkiye'de de dünyayı daha güzel kılmak için savaşan komünistlerin olduğunu görmek beni mutlu etti*" dedi. Daha sonra Venezuela'nın demografik yapısı hakkında bilgiler veren Yorlando, Venezuela'nın mücadele tarihini, Simon Bolivar'ı anlattı. Onu ulusal kurtuluş mücadelesine iten şeyin sevgi ve özgürlük aşkı olduğunu söyledi. Daha sonra Komünist Parti'nin kuruluşunu anlatan Yorlando, VKP'nin yasal bir parti olarak kurulduğunu ve seçimlere katılıp önemli başarılar elde ettiğini söyledi. Daha sonra partide bir ayrılık yaşandığını, bugün sağcı görüşlere sahip Teodor Petkof'ın gerilla kurmaya yönelmek adına partiyi böldüğünü vurguladı. Oysa o dönemde fabrikalara, köylere, yoksulların mülksüzlerin olduğu mahallelere gitmek gerektiğinin altını çizdi. Komünistlerin her zaman sağlam durduklarını söyledi.

Chavez'in gelişinin komünistlere çalışma yapmak için müthiş olanaklar sağladığını belirten Yorlando, "*Chavez'i Chavez yapan, ona anti-emperyalizmi öğretenin Komünist Partisi olduğunu ekledi. Chavez'in bizzat kendisinin zaten marksist-leninist olmadığını açıkça söylediğini belirten Yorlando, "Biz komünistlerin bunlara dikkat etmesi gerekiyor. Bunları taktik olarak mı yapıyor bilmiyoruz"* dedi. Chavez'in Ne Yapmalı'yı, Kapital'i, Komünist Manifesto'yu okuması gerektiğini, bunları okumaya başladığını söyledi. Yorlando, Chavez'in petrol politikasının önemli olduğunu, daha önce uluslararası tekellere ait olan petrolün şimdi Venezuelalılara ait olduğunu, Venezuela'nın şimdi ABD'li, Haitili yoksullara petrol gönderebildiğini belirtiyor. Bankaların hala kapitalistlerin elinde olduğunu, bakanlıkların burjuva kapitalist bir yapıya sahip olduğunu söyleyen Yorlando, "*daha yapılacak çok şey var*" diyor. VKP'nin programında oligarşik devlet yapısının parçalanması ve insanın insan tarafından sömürülmesine son verilmesini hedeflediğini söyleyen Yorlando, Vietnam Komünist Partisi'ni ve onun önderi Ho Chi Minh'i örnek veriyor. "*Biz komünistlerin birlik oluşturmak gibi büyük sorumlulukları vardır. Ancak bu birlikle emperyalizmi, oligarşiyi ve burjuvaziyi yenebiliriz*" diyor. Chavez'in anti emperyalist bir blok kurmaya çalıştığını söyleyen Yorlando, herkesin bu anti emperyalist cephe içinde birleşmesi gerektiğini vurguluyor. Chavez'in liderliğindeki paktta burjuvazinin em-

peryalizmle ilişkisi olmayan kesiminin, küçük burjuvazinin, köylülerin ve işçilerin olduğunu belirtiyor. Kendilerinin bu paktı desteklediğini ancak Chavez'in kendilerine VKP'yi feshederek yeni kurulan, PESU (Devrim Partisi)'ya katılmalarını istediğini, bunu doğru görmediklerini ve reddettiklerini söylüyor.

Şu andaki iktidarın on yıllardır verilen savaşın ürünü olduğunu, antagonistik olmayan (uzlaşılabilir) çelişkileri sahip olan ama zaman içinde antagonist (uzlaşmaz) bir hal alacak olan Chavez hükümetinin bu tarihsel birikim üzerinde yürüdüğünü söyleyen Yorlando, sözlerini "*Dünyanın bütün proleterleri birleşiniz*" sözleriyle bitirdi ve "*Bu komünistlerin her zaman tekarruflaması gereken bir slogandır*" dedi.

Daha sonra verilen kısa arada Yorlando ile, birebir tanışma fırsatı bulduk. Kendisine Mücadele Birliği'nin son sayısını ve Yeni Evre yazımının İngilizcesini sunduk. Aramızda kısa süreli sıcak bir sohbet oldu. Yorlando, "*İlişkileri sürdürüelim*" dedi.

İkinci bölümde söz alan Sırrı Öztürk VKP'nin ideolojik politik saflığını koruduğunu ve proletarya diktatörlüğünü savunduğunu vurguladı. Latin Amerika'nın sigortasının marksist leninistlerin olduğunu söyledi. Daha sonra soru cevap bölümüne geçildi.

Yorlando Conde bu bölümde Komünist Manifesto'nun ilk cümlesinin "*Avrupa üzerinde bir hayalet dolaşüyor : Komünizm Hayaleti*" olduğunu şimdi artık o hayaletin tüm dünya üzerinde dolaştığını söyledi. Ve "*Neruda'nın dediği gibi Gelecek bize aittir*" dedi.

Dünyanın gerçek sanatçıların proleterler olduğunu söyleyen Yorlando tarihi komploların değil sınıf savaşımının yaptığını vurguladı. Komünistlerin ilkelerinin pazarlığını hiç kimseyle hatta ailesi ve eşiyle bile yapmayacağını belirtti. "21. yüzyıl sosyalizmi" diye bir şey olamayacağını sadece bir sosyalizmin olduğunu söyleyen Yorlando, "*dünyanın her yerinde marksizm-leninizm, marksizm-leninizm'dir*" dedi. Bir soru üzerine; Sosyalist sistemin çözülmesinde somut faktörler olduğunu, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının kendilerini çok üzdüğünü ama eskiden Sovyetler Birliği'nden maaş alan "komünistler" olduğunu şimdi onların olmadığını ve gerçek komünistlerin kaldığını vurguladı. Komünist Parti'nin kendilerine her zaman doğru yolu gösterdiğini, şu anda hücreler şeklinde örgütlendiğini söyledi.

Yorlando, referandumda 4 milyonu aşan sayıda insanın sosyalizm için oy verdiğini de ekledi.

Etkinlik sonrası kendisiyle biraz daha sohbet ettik. Ayrılrken bize sarıldı ve Camarada (yoldaş) dedi. Etkinlikten ayrılrken içimizde bir kez daha dünya komünist hareketinin bir parçası olmanın gururu ve sevinci ışıldıyordu. □

KENDİMİZE EMEK VERMEK

Merhaba Mücadele Birliği'nin yürek işçileri ve okurları... Sizlerle üniversite öğrencisi bir dergi okurumuzla yaptığımız röportajı paylaşmak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Bize biraz kendinden bahseder misin?

Öğrenci: Ben üniversite öğrencisiyim. 20 yaşındayım. Babam yıllardır yurt dışında çalışıyor, kardeşlerim de okuyor. Kirada oturuyoruz.

Mücadele Birliği: Üniversiteye hazırlanma sürecinde ve yerleştikten sonraki süreçte yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

Öğrenci: Çok uzun bir uğraştan sonra üniversiteye yerleştim. Bu süreç kimi zaman ailemle tartışarak, kimi zaman arkadaşlarımdan uzaklaşarak, hatta kendime bile zaman ayırmayarak geçti. Ve şimdi yaşamayı ertelediğim yılların acısını duyuyorum. Üniversiteyi kazandıktan sonra, aslında daha anlamlı geçirebileceğim sözde ömrümüzün en güzel yılları dedikleri günleri kaybettim. Bu süreç beni hiçbir şeye zaman ayırmayan (kitap okuma, sosyal faaliyette bulunma, ailemle iletişim kurma), monoton bir hayat yaşayan birine çevirmişti. Ve tüm bunlardan sonra üniversitedeydim. Üniversitede gördüğüm sahte arkadaşlıklar, çıkara dayalı ilişkiler, nefes alıp vermekle yaşadığını sanan, hayatına hiç bir anlam katmayan insanlar(!)... Bu durum bende önce soru işaretleri oluşturdu. Ama düşünüp sorgulayınca bu durumun sadece benim çevremle sınırlı olmadığını fark ettim. İnsanların çoğunun aslında bu sistem yüzünden farkında olmadan kendi çevrelerinden, hatta kendilerinden uzaklaştığını gördüm. Okuyup araştırdıkça bu sorunları değiştirmenin bu sistemi değiştirmekle mümkün olacağını öğreniyorum.

Mücadele Birliği: Bu yaşananların kaynağının sistem olduğunu ve bunun değiştirilmesi gerektiğini söylüyorsunuz. Sence bu

nasıl gerçekleşebilir?

Öğrenci: Kendimizi aşım, kendimizi bu sistemden kurtarmadan bazı şeyleri değiştirmemiz mümkün değil. Bunu yapmak da çok yoğun bir şekilde kendimize emek vermekle mümkündür. Bunları değiştirmeyi ne kadar istersek ve bu doğrultuda ne kadar emek verirsek, bunun ürününü o kadar kısa sürede görürüz. İşte bunların sonucu bazı şeyleri çok daha rahat göreceğiz ve bunları gördükçe onların nasıl değişeceğini fark edeceğiz. İşte o zaman aslında tüm bunların değişmesi için bu sistemin değişmesi gerektiğini ve bunun değişmesi için mücadele etmemiz gerektiğini bilip, yaşamımızı ona göre şekillendireceğiz. Bu mücadele de, insanların üstüne düşen her şeyi elinden geldiğince ama sürekli kendini aşarak yapmasıyla mümkündür. Ben bir sağlık emekçisi adayı olarak ve bu mücadelede yer alan ve de alacak olan diğer emekçiler, üzerimize düşen her şeyi ellerimizden gelen en iyi şekilde yapmalıyız. Mücadelenin yani dolayısıyla devrimin gerçekleşmesi bu işin ciddiyetini fark etmemizi gerektirir. En küçük bir ihmal, onun ertelenmesine hatta onu (devrimi) kaybetmemize bile sebep olabilir. Tıpkı uzun bir zaman ve emekten sonra hazırlanan bir orkestranın hiç umulmadık bir yerinde bir hata yapılması sonucu tüm düzenini bozacak bir ses çıkarması gibi devrim mücadelesinde de yapılacak bir hata istemediğimiz şeylerle sonuçlanabilir.

Mücadele Birliği: Bu sistemi değiştirmek için verdiğimiz mücadele, başta kendi hayatın olmak üzere hayatımızın neresinde olmalıdır?

Öğrenci: Bu yola yeni başlayan biri için devrimi hayatının merkezine koyması beklenemez. Devrim herkese göre belirli mesafededir. Kimine göre hayatın kendisi, kimine göre (bir adımla başlayacak bir yaşam biçimidir) hayatını değiştirmek için atacağı yeni bir adımdır. Şu anda benim hayatımın merkezinde değil ama hayatımda önemli bir yere sahip. Çünkü yaşanan onca acıya, zulme savaşa tahammül edemiyorum artık ve bunların bitmesi gerektiğine inanıyorum. Bunun bireysel mücadeleyle değil kolektif mücadeleyle elde edileceğini biliyorum. Bunun için devrimi kendi hayatımızın merkezine koymak adına adımlar atmalı, kendimize her an bir şeyler katarak emek vermeliyiz.

Eskişehir'den Bir Leninist

ÇOCUKLARIMIZA DAHA UMUTLU BİR DÜNYA BIRAKMAK İÇİN

Ne kötü bir tabirdir sokak çocukları; sokağa ait çocuklar, sokakta yaşamaya mahkum edilmiş çocuklar. Öylesine iğrenç bir düzende yaşıyoruz ki, daha doğdukları ilk günde insanların nereye ait olacağı belirleniyor. Kimisine villalar, yatlar sunulurken kimi sokaklara mahkum ediliyor. Kiminin sofrasında yok yokken, kimisinin sofrası bile yok.

Sabah yeni bir gün başlarken, aslında hiç de yeni olmadığını sokağa mahkum edilmiş çocuklarımız haykırıyor. Yenilik değil, oysa değişim bu düzende gerçekleşmiyor. Çocuklarımızı sokağa mahkum eden sanki sermaye sınıfının kendisi değilmiş gibi, bir de süslü sözlerle sokak çocuklarına kurtuluş yolu sunuyor. Yaptığı ise sokaktaki çocukların bir çoğunu sokaktan alıp

çocuk esirgeme kurumlarına mahkum etmekle sınırlı kalıyor. Bu duruma kökten çözüm getirmenin kendi kökünü kurutacağını bildiği için, sadece sokağa mahkum edilen çocuklarımızı gözler önünden çekmekle yetiniyor. Peki bu durumda yapılması gereken ne?

Biliyoruz ki çocuklarımızı sokağa mahkum eden, kültürlerimizi yok eden, gündüzleri sömürüye, mahkum edilip geceleri bizi aç yatıran, bu düzenin ta kendisidir. Yapmamız gereken sokağa mahkum edilmiş temiz yüreklerle acıyı eline bir kaç kurşun sıkıştırıp vicdanımızı rahatlatmak değil, ya da onların sokaktan alınıp kendi gelişimlerini sağlayamayacağı çeşitli kurumlara mahkum edilmesine göz yummak da değil. Bunları istemek, sermaye sınıfıyla aynı bakış açısına sahip olmak ve iğrenç düzenin

ömrünü uzatmaktadır. Yapmamız gereken sömüren, ezen, çocuklarımızı elimizden alan bu bataklığı kurutmaktır. Bunu yapmadığımız sürece küçük kazanımların peşinden koştuğumuz sürece yaşanan hiçbir iğrençliğe karşı duramayız. Dursak da bu iğrençlikleri yok edemeyiz. Bataklık kurumadığı sürece onun sonucu olan "sinekler" ölmeyecektir. Belki bir dönem daha az olacaklardır ama hiç bitmeyeceklerdir.

Hadi çocuklarımızı bu iğrenç düzenin pençesinden kurtaralım. Bunu yaparak güce, mücadeleciler ruha sahibiz. Bu düzen bütün "bencil ol" dayatmalarına rağmen onların, bizim ezilen, sömürülen insanların çocukları olduğunu yadsımayalım. Ve çocuklarımızı sokağa mahkum eden bu düzene devrimci cevabımızı verelim.

Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürelim!

Amed'den Bir Leninist

BU HASRET BİZİM

(...) Sosyalizm
Yani senin anlayacağım
El kapısının yokluğu değil de
İmkansızlığı
Ekmeğimizde tuz
Kitabımızda söz
Ocağımızda ateş oluşu Hürriyetin
Yahut başkası yel'de
Sen yaprakmışsın gibi titrememek
Sosyalizm
Devirmek dağları el birliğiyle
Ama elimizin öz sıcaklığını yitirmeden
(...)

Kavgamızın en iyi anlatıcılarından, komünist şairimiz Nazım Hikmet 106 yaşında. Her geçen gün yazarların, sinemacıların, tiyatrocuların, ressamların, şairlerin kısaca sanatın ve sanatçının, verilen bu büyük kavgayı işlemesinde duyulan eksiklik daha da fazla hissediliyor.

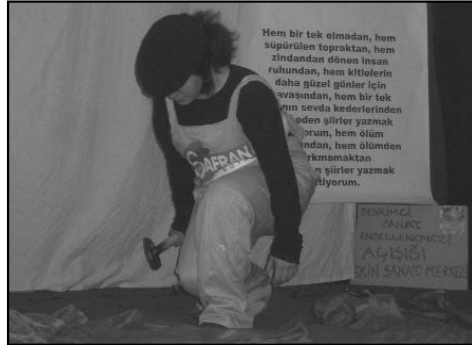
Burjuva sınıf, işçi ve emekçileri kendi yoz kültürüyle zehirliyor, bununla da yetinmeyip halkın hafızasından silemediği işçi sınıfının biricik değerleri komünist önder ve sanatçıların içini boşaltmaya onları birer romantik, heyecan arayan hayalperestlere dönüştürmeye kalkıyor.

Tüm bunlara rağmen onlar, kavgayla birlikte halkın, devrimci ve komünistlerin yüreğinde her geçen gün daha da büyüyor. Tarih onları hak ettiği yere yerleştiriyor.

Nazım Hikmet'i anmak ve yaşatmak, onu kitlelere anlatmak ve soluğunu en yoksul mahallere, fabrikalara taşımak bizlerin önünde bir görev olarak duruyor. Bu anlamda 13 Ocak Pazar günü işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Gazi Mahallesi'nde, Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde Nazım'ı anma etkinliği yapıldı.

İçeri girildiği anda Sanat Merkezi buram buram kavga, buram buram şiir, buram buram Nazım kokuyordu. Duvarlarda Nazım Hikmet'in şiirlerinin ve resimlerinin olduğu büyük çıktılar vardı. Adeta etkinliğe gelen insanları, etkinlik salonuna davet eder gibi. Etkinlik saat 14:00'da "Toprak bakır... Gök bakır / Haykır güneşi içenlerin türküsünü / Haykır... Haykır-

ım" dizeleriyle başladı. Ardından etkinlik sunucusu arkadaş etkinliğe katılanları "Bize türkülerimizi söyletmiyorlar Robson" şiirini okuyarak, Nazım Hikmet nezdinde ölümsüzleşen tüm devrim ve komünizm savaşçıları adına saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşunun hemen ardından Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri Nazım'ın çeşitli şiirlerini okudular.

Hep bir ağızdan türkü söyleyip
Hep bir ağızdan suların çekmek ağı,
Demiri oya gibi işleyip hep beraber,
Hep beraber sürebilmek toprağı,
Ballı incirleri hep beraber yiyebilmek,
Yarın yanağından gayri her şeyde
Her yerde
Hep beraber
Diyebilmek için...

Nazım'ın her dizesi kavgayı anlattı ve geleceğin kurucularına seslenerek onları kavgayı yükseltmeye çağırdı. Okunan şiirlerin akabinde Nazım Hikmet'in yaşamını anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösteriminde Nazım'ın çocukluğundan, mapusluğuna kadar bir çok fotoğraf karesine yer verilirken, gösterim yine Nazım'ın kendi sesinden okuduğu bir şiirle sona erdi. Daha sonra 15 dakikalık ara verildi. Nazım dinleyipte ondan etkilenmemek mümkün mü? Peki Nazım'ın kendi sesinden şiirlerini dinlemek... İşte 15 dakika boyunca tüm bunlar etkinliğe katılanlar arasında tartışılıyordu. Aradan hemen sonra Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir Deniz arkadaş, Devrimci Öğrenci Birliği'nden bir arkadaş ve Mücadele Birliği'nden bir arkadaş, kısa bir panel gerçekleştirdiler. Burada konuşmalarda Nazım'ı sahiplenmenin önemi anlatılırken, Nazım'ın hep işçi sınıfının yanında olduğu, en önemlisi örgütlü bir şair olduğu vurgulanarak, "Biz kapitalizme son vermezsek, insanlar ölmeye devam edecek" denildi. Kapitalizmin kendisiyle birlikte tüm insanı değerleri yok ettiği söylenerek, insanın ancak bu sistem içerisinde devrim mücadelesinde insanlaşabileceğini, kendini burjuva yoz kültürden koruyabileceği ve kültürümüzü yaşatmak için, insanlığın ilerlemesindeki engelin ortadan kaldırılması için mücadeleye çağrı yapıldı.

Konuşmaların ardından Nazım'ın "Otobiyografi", "Büyük İnsanlık" ve "Yaşamaya Dair" adlı şiirleri tiyatral bir şekilde anlatıldı. Nazım'ın şiirlerinin tiyatral bir şekilde anlatılması büyük bir beğeniyle karşılandı. Etkinliğin devamında, etkinliğe katılanlar Nazım'ın şiirlerini okudular. Etkinlik hep birlikte okunan "Dörtmala gelip Uzak Asya'dan / Akdeniz'e bir kaskrak başı gibi uzanan / Bu memleket bizim! / Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar çıplak / Ve ipek bir halıya benzeyen toprak / Bu cehennem, bu cennet bizim / Kapansın el kapıları bir daha açılmasın / Yok edin insanın insana kulluğunu / Bu davet bizim! / Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür / Ve bir orman gibi kardeşesine / Bu hasret bizim!" dizeleriyle son buldu. □

TEKEL İŞÇİSİNDEN ZİNCİRLİ EYLEM

"FABRİKALAR KALEMİZ ÖLÜRÜZ DE VERMEYİZ"

Tekel'in özelleştirilmesine karşı mücadele eden Tekel işçileri AK Parti İstanbul il başkanlığı önünde kendilerini zincirleyerek eylem gerçekleştirdi.

9 Ocak günü Şişli Piyalepaşa Bulvarı üzerinde bulunan AK Parti İstanbul il başkanlığı önüne otobüslerle gelen Tekel işçilerinden dokuz kişi binanın önünde bulunan demirlere kendilerini zincirlediler. Diğer Tekel işçileri ise binaya girip AKP yöneticilerine taleplerini iletmek istedi. Fakat işçiler polis barikatıyla karşılaştılar. Daha sonra eylem yerine takviye ekip çağrıldı. Bu sırada işçiler sık sık, "Fabrikalar kalemiz ölürüz de vermeyiz, İMF'nin itleri sattırmayız KİT'leri, İşçiye değil İMF'ye barikat, AKP'nin imamı kaçta sattın vatani" şeklinde sloganlar attılar. İşçilerin AKP yöneticileriyle görüşme isteği kabul edilmedi ve polis bina girişine yığınak yaparak girişe izin vermedi.

SSGSS'YE KARŞI EMEKCİLER EYLEMDE

Sağlık emekçileri İstanbul, Adana ve İzmir'de Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'na (SSGSS) karşı eylem gerçekleştirdi. Siyasi parti ve kitle örgütlerinin desteğiyle eylemlerde SSGSS protesto edilerek, sağlık emekçilerinin iş güvencelerinin kaldırılmak istendiği ve halkın sağlık hakkının elinden alınacağı belirtildi.

İstanbul'da 10 Ocak günü Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde toplanan SES Şişli Şubesi üyesi sağlık emekçileri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasında üzerinde "İşimize Ekmeğimize Geleceğimize Sahip Çıkıyoruz" yazılı pankart açılırken basın metnini SES Şişli Şube Başkanı Rabia Tuncer okudu. Tuncer, her geçen gün sağlık çalışanlarının haklarının budandığını ve yasanın her alanda eşitsizliği artıracak olduğunu belirterek, geçen yıl 30 bini 4/B'li, 5 bin 500 vekil ebinin alındığını, bu personelin kadrolarla aynı görev ve sorumlulukları taşıdığını ama ücret ve diğer haklarda aralarında büyük farklar olduğunu, böylece güvencesiz çalışmanın yaygınlaştırıldığını ifade etti. Tuncer 4/B'li personellerin kadroya alınmasını isteyerek kadroya alma işlemine kadar da eş ve özür durumundan tayin hakkı, ücretsiz iş kıyafeti, doğum sonrası izin, doğum ve askerlik sonrası hemen çalışma haklarının derhal verilmesi gerektiğini söyledi. Tuncer ayrıca SSGSS kanuna karşı 15 Ocak'ta Ankara'ya gideceklerini belirtti. Basın açıklaması "İşgüvenceli kadrolu çalışma, İnsanca yaşam istiyoruz" sloganlarıyla sona erdi.

Aynı gün Adana'da da bir eylem gerçekleştirildi. Türk-İş binası önünde toplanan küite sloganlar atarak İnönü Parkı'na kadar yürüdü. Daha sonra burada bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını Eğitim-Sen Şube Başkanı Güven Boğa gerçekleştirdi. Boğa, açıklamasında "Hükümet geleceğimizi karartacak olan bu yasayı zorunluluk olarak sunmaktadır. (...) Meclis gündeminde yer alan SSGSS yasa tasarısı çalışanları esaret altına alacak, kazanımlarımızı ortadan kaldıracak ve zaten var olan eşitsizlikleri derinleştirecek bir yasadır. Hastane kuyrukları bitecek diye kamuoyuna yansıtılan bu yasa paran kadar sağlık anlayışı ile hastaları ölüme götürecek bir yasadır. (...) Sağlık ve sosyal güvenlik hakkımızı gasp etmeyi amaçlayan bu yasaya karşı sağlığınıza ve geleceğimize sahip çıkacağız." ifadesine yer vererek bu yasayla hastanelerin birer şirkete dönüştürüleceğinin altını çizdi. Basın açıklamasının ardından AKP il binasına siyah çelenk bırakılmak istendi fakat bu polis tarafından engellendi. Eylem İnönü Parkı'nda sona erdi.

İzmir'deki ortak eylem saat 11:30'da gerçekleştirildi. Konak Kemeraltı girişinde yapılan eylemde üzerinde "Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek İçin Birleşik Mücadeleye / İzmir Platformu" yazılı pankart açılırken, basın metnini Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Mahir Uslu okudu. Uslu çıkacak yasa tasarısının insanların sağlığını, hastalığını, emekliliğini, özetle tüm yaşamını etkileyeceğini söyleyerek, bu taslağın yasallaşması halinde insanların sağlık ve sosyal güvenlik haklarından oluşabilecek kayıpları hakkında bilgi verdi. Uslu yasayı durdurmanın tek yolunun işçilerin, emekçilerin ayanlara çıkıp karşı koymasından olduğunu belirtti. Basın açıklaması sırasında sık sık "Sağlık hakları satılmaz, Mezarda emekli olmayacağız, Parasız sağlık parasız eğitim" sloganları atıldı. Basın açıklamasının hemen ardından Kemeraltı'nda ortak bildiri dağıtılarak işçi ve emekçiler 16 Ocak'ta yapılacak olan eyleme çağrıldı.

EĞİTİM EMEKCİLERİ EK DERS ÜCRETLERİ İÇİN YÜRÜDÜ

Milli Eğitim Bakanlığı'nın yayınladığı genelgelemler, dini bayramların hafta içine denk gelmesi halinde eğitim emekçilerinin ek ders ücretlerinin tam gün olarak kesilmesi uygulamasına karşı Eğitim-Sen ülke çapında eylem kararı aldı.

Eğitim emekçileri 18 Aralık Salı günü ek ders ücretlerinin kesintiye uğramasına karşılık sevk olarak okulları boşalttı. İstanbul'da Eğitim-Sen şubeleri saat 13:00'da Sultanahmet Meydanı'nda toplandılar. Daha sonra Eğitim-Sen pankartı açılarak Milli Eğitim Müdürlüğü'ne kadar sloganlarla yüründü. Eyleme, güvencesiz, sözleşmeli öğretmenler de katıldı. Yürüyüş boyunca eğitim emekçileri uygulamaya karşı olan öfkelerini dile getirirken sık sık; "Öğretmen Düşmanı Bakan Çelik İstifa, Yaşamın Grev Yaşamın Toplu Sözleşme, Sözleşmeli Köle Olmaya Çağırız, Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz, Parasız Eğitim Parasız Sağlık, Savaşın Değil Eğitime Bütçe, Zafer Direnen Emekçinin Olacak" şeklinde sloganlar atıldı. Ayrıca sözleşmeli öğretmenler üzerinde; "Güvencesiz çalışmaya son verilsin, Bayram bizim neyimize, İnsanca yaşam güvenceli gelecek istiyoruz, Kadrolu çalışma esas alınsın" yazılı dövizler taşındılar. Yapılan bu eyleme Mücadele Birliği okulları da aktif olarak katıldı. Eylem boyunca "Saldırıları Karşı İktidar İçin Savaşalım" başlıklı bildiri dağıtılırken, bol miktarda 19 Aralık bildirisi de dağıtıldı. Yol boyunca üzerinde "Devrim savaşçıları ölümsüzdür, Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük, Emekçiler saldırılara karşı iktidar için savaşalım, Yaşamın halkların mücadele birliği" yazılı kuşlamalar yapıldı.

Daha sonra Milli Eğitim Müdürlüğü'nün önüne gelindiğinde basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını Eğitim-Sen üyeleri adına Eğitim-Sen 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Toprak yaptı. Toprak, AKP hükümetinin uygulamalarıyla eğitim emekçilerini mağdur ettiğini belirterek, "Bu yıl kurban bayramında tatilin ilk iki gününün hafta içine denk gelmesi nedeni ile ek ders ücretleri tam gün kesilecek, bunun sonucunda zaten yaşamını borçlanarak sürdüren öğretmenler mağdur edilecektir." dedi. Bu uygulamaya karşı sessiz kalmayacaklarını belirten Toprak, Bakan Çelik'e istifa çağrısında bulundu. Daha sonra basın açıklaması sona erdi.

“ŞİİR BİR DİRENİŞ SANATIDIR”

“...
Kim demiş yalnızız diye
Nehir bizden yana
Rüzgâr bize ayarlı

*Kim demiş yalnızız diye
Nehir bizden yana
Rüzgâr bize ayarlı*

*Kökleri en derin ülke benim
Yıldız topluyorum
Bulut büyütüyorum koynumda*

*Sabaha karşı yağmur bekliyorum
Duvar ateşten bir ilmek boynumda...*

Bu kez de Çukurova'nın sıcak halkıyla buluşuyordu şairin ezgi dolu şiirleri. İmza gününden bir gün önce Çukurova emekçilerinin sesi olan Radyo Dünya'da Ruhan Mavruk ile sanat merkezi emekçisi bir arkadaşımız programa katıldılar. Söyleşimiz “şiir nedir” sorusuyla başladı. Daha sonra şiirin insan yaşamındaki etkisi üzerine devam etti. Biraz batıya gittik, Küba'dan Jose Marti'yi, Şilili Pablo Neruda'yı anlattık. Yanbaşımızdaki Kürdistan'a yol aldık “acıların çok yaşandığı yerde sanat daha çok zenginlik kazanıyor” diyor şair yoldaşımız Ruhan Mavruk. Ezilenlerin yanında bir kadın aydın olmanın zorluklarından bahsettik. İki saatlik radyo programımız çok hızlı akıyordu. Çukurova'nın emekçi halklarını 5 Ocak günü yapacağımız imza gününe davet edip sevgi ve selamlarımızı gönderdikten sonra programımız sona erdi.

Devrimci şair Ruhan Mavruk'un sanat merkezimiz bünyesinde çıkarılmış olduğu İssız

Ada ve Savaş Zirhlisi kitabının tanıtımı ve imza günü etkinliği; zindanlarda ve ülkelerimizde devrim uğruna ölümsüzleşen tüm savaşçılar için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ayışığı Ekin Sanat Merkezi emekçisi bayan arkadaşımız 1 yıllık çalışmalarından bahsettikten sonra konuşmasına şöyle devam etti “*yozaşmaya, çürümeye karşı kendi kültürümüzü ezilen emekçi halkların kültürünü sanat merkezimizde Çukurova'nın yiğit insanlarıyla beraber üretmeye çağırıyoruz.*” Program akışından bahsettikten sonra konuşmasını sona erdirdi. Konuşmanın ardından kısa bir müzik dinletisi yapıldı. Ardından İssız Ada ve Savaş Zirhlisi kitabından derlenen şiirleri Ayışığı Sanat Merkezi Şiir Topluluğu bizlere seslendirdi. “*Bugün ne bar kavim/ne barbar kavim/ne kapımda uluyan gece/bugün Kandıra'dan mektup var/çavlanlar; ovalar/dağ köyleri doluyor odama.*” Ardından sözü Taksim Ayışığı Sanat Merkezi emekçisi Fatma Yıldırım sözü aldı. Şair Ruhan Mavruk ile nasıl tanıştıklarını, yeni çıkan kitabın öyküsünden bahsetti bizlere.

Ardından Şair Ruhan Mavruk şiir kitabının çıkarılma öyküsünü ve kitabın içinde bulunan şiirlerin, tutsaklardan gelen mektupların hikâyesini anlatarak sözlerini sürdürdü. “*Şiir bir direniş sanatıdır; şiir bir varoluş biçimidir; varlığımız, yoksulluğumuz, varsıllığımız, yenilgimiz, utkumuz, yalnızlığımız, çoğulluğumuz, tutkularımızdan geçe geçe ulaştığımız erdemdir... Şiir kaynağını yaşamdan alır, yaşamın içinde yer alan her şeyden. Ki yaşamla ölüm arasında sonsuz ayrıntı vardır. Yaşamın ve sokakların dilini içselleştirmeyen şiir; şairin soyutunda güçlü estetik dönüşümlerden de geçse, tekrar yaşama dönemez... Şiir elit olmaz, egemenlere verdiği en küçük ödün bile onun direnişçi gücünü aşındırır... Şiir amatördür...*”

Müzik grubu tekrar sahne alarak halaylar eşliğinde türkülerini bizlerle paylaştı. Etkinliğimiz Şair Ruhan Mavruk'un son kitabını okurlarına imzalamasının ardından sona erdi.

Adana
Ayışığı Ekin
Sanat Merkezi

ANTEP'TE "EMEK VE EYLEM" ETKİNLİĞİ

6 Ocak Pazar günü Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde "Emek ve Eylem" etkinliği yapıldı.

Emeği ile yaşayanların yönettiği ve her şeyi paylaştığı bir dünya için ölümsüzleşmiş tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı etkinlik. Bu esnada kulaklarda Enternasyonal Marşı ezgisi vardı. Saygı duruşu sonrasında program keman ve çello dinletisi ile sürdü.

"İnsana emek, emeğe eylem, eyleme yürek, yüreğe sevgi gerek" sloganı ile gerçekleştirilen etkinlik aynı zamanda şairler Ruhan Mavruk ve Kazım Demir'in de okurlarıyla buluşmasına sahne oldu. Ruhan Mavruk'un son kitabı "İssız Ada ve Savaş Zirhlisi" ve Kazım Demir'in "Kırpikleri Islak Gri" kitaplarının tanıtımı da yapıldı.

Etkinliğin söyleşi bölümünde iki şair kitaplarını nasıl yarattıklarını anlatırken, şiirin yaşamda ve mücadelede ne kadar önemli bir yeri olduğuna da değinerek bir sanatçının emekçilerden ayrı, elit bir yaşam içerisinde olamayacağını, emekçilerin yaşamlarının ve mücadelelerinin içinde olmadan yaptıkları üretimin de gerçek ve samimi olamayacağını söylediler.

İzleyicilerden gelen bir

soru üzerine Ruhan Mavruk, devrimci bir sanatçının eserlerinde aşktan da bahsedebileceğini, bunun tersi yönündeki önyargının doğru olmadığını belirterek "Aşk mücadelenin olmazsa olmazıdır. Sevgi, yaratıcı şiddetle ruhun ruha, bedenin bedene koşmasıdır. Sevmekle ötesine geçer insan sevginin..." dedi.

Ardından sahneye gelen Ekin Şiir Atölyesi hem konuk şairlerin hem de yaşamı mücadele ile dolu ölümsüz şairlerin dizelerini izleyenlere taşıdı.

Son olarak sahneyi Grup Denize Ezgi aldı ve notaları ile keyifli dakikalar yaşattı. Grup, bestelediği "Rüzgar" parçasını okuyacağı sırada salondan, tüm devrimci tutsakları selamlamak istemesine alkış ve zılgıtlar yükseldi. Dinleti, çekilen halayların coşkusu ile son buldu.

Etkinlik bitiminde iki yazar, okurları ile birebir sohbet imkanı bulurken aynı zamanda kitaplarını da imzalıyorlardı. Katılımcılar ise Ayışığı emekçilerinden, başka devrimci ve demokrat sanatçılarla buluşturulma sözünü alarak salondan ayrıldılar.

**Antep Ayışığı Sanat
Merkezi**